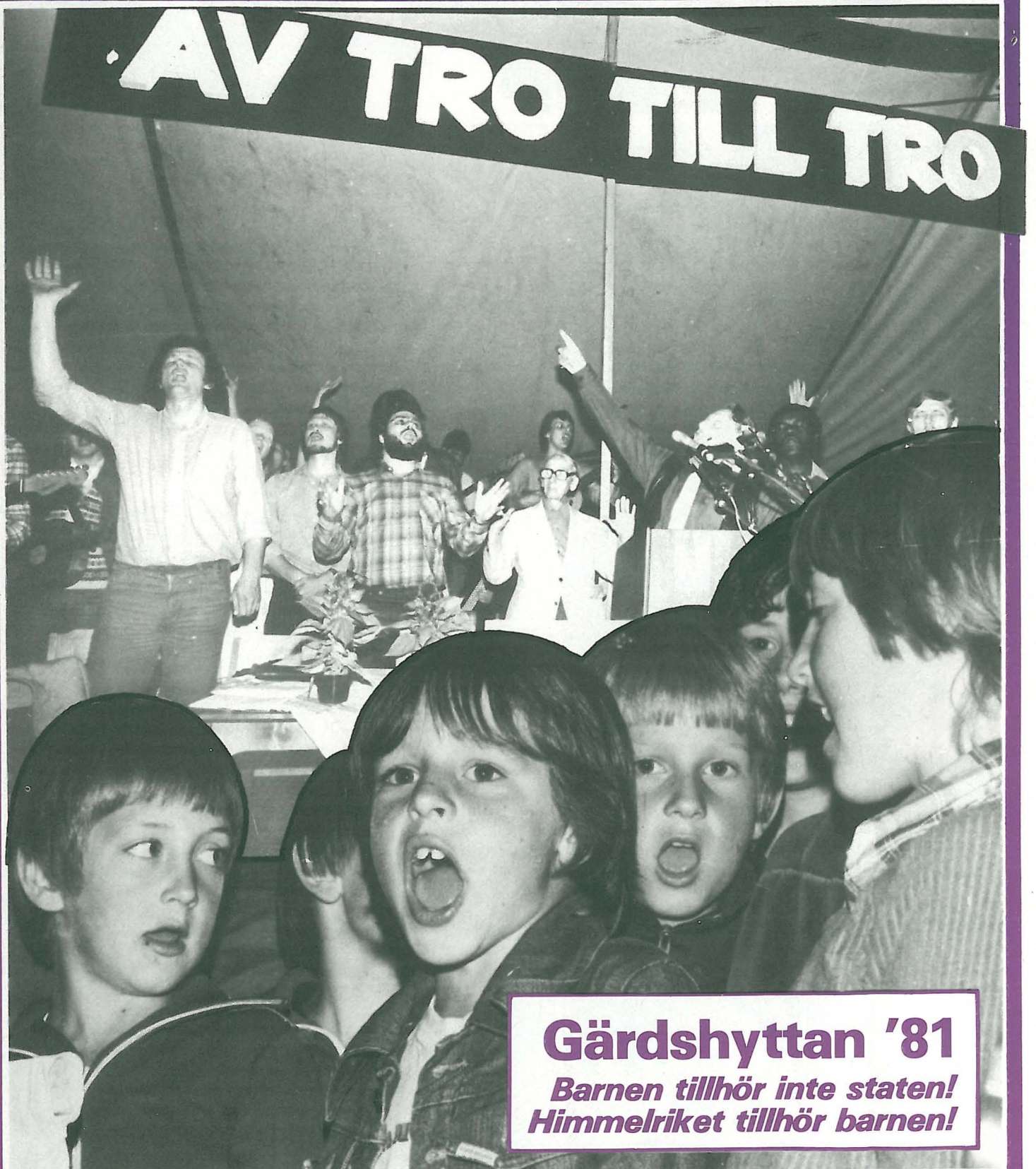

Midnattssropet

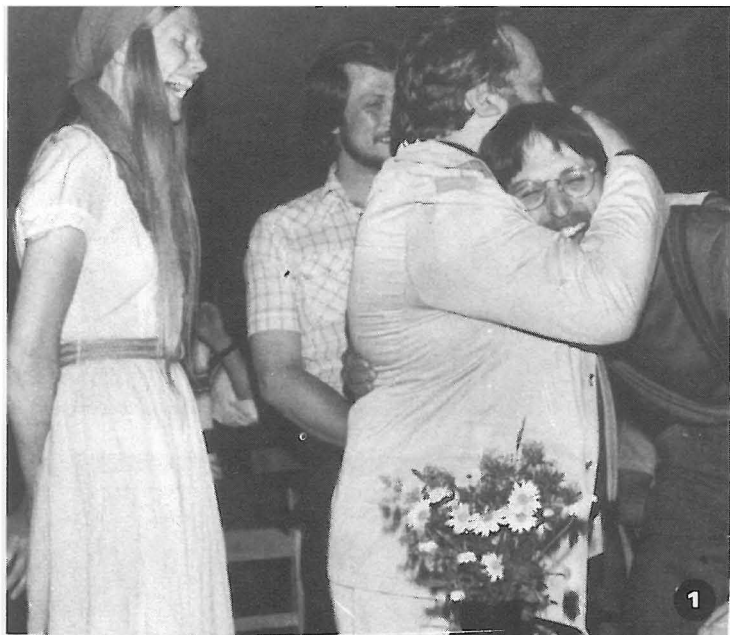
Nummer 8-9 • 1981 • Årgång 22 • Pris 7:50

Maranata - Du, vår Herre, kom!

Gärdshyttan '81

*Barnen tillhör inte staten!
Himmelriket tillhör barnen!*

1

2

3

4

5

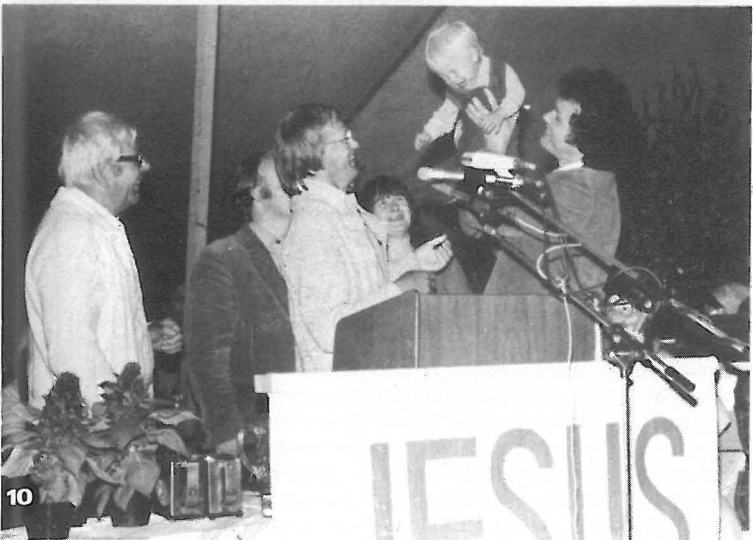
6

Gärdshyttetekonferensen 1981

"Det är väckelseluft över landet"

1. Arne Imsen välkomnar Patricia och David Jones från Vermont i USA. Här är det David som får böja sig.
- 2-3. Från stora tältet. 4. Maj-Christine Ögren med egen protestsång.
- 5-7. Förkrosselse och glädje. 8. Sista mötet i konferensen. Patricia Jones tog med några av flickorna i en härlig dans. 9. Arne Imsen och mor Signe.
10. Barnvälsignelse.

Foto: Reino Jillker

Röster från Gärdshyttan -'81

Enkät: Arne Björkman

Lennart Lindh,

— Det här är min andra sommarkonferens, berättar Lennart Lindh på vägen till konferensens sista möte.

— Jag var frälst tidigare. Var med i femtiotalsväckelsen men blev avfälling. Nu har jag börjat om på nytt liksom. Jag tycker Imsens radikala budskap är toppen. Ibland upplever man förkunnelsen litet stötande, men sen man tänkt efter en tid, så upplever man att den är riktig.

— En annan sak som gjorde att jag började besöka just maranatomöten var pressen. Då den skriver om rättor, kloak och Maranata på samma rad, så förstår man att det finns någonting riktigt i Maranata. Det heter ju: "Ve eder, när man talar väl om eder!".

tavänner var ute och spred frälsningens budskap. Kaj började samtala med dem och upplevde ännu en gång sanningen i budskapet. Han följde med till Gamla Bro, böjde sina knän, blev frälst och flyttade in i gemenskapen.

Några veckor senare kom han till sin första maranatakonferens, där han deltog i arbetet både som elektriker och tältvaktmästare.

Tidigt på lördagsmorgonen den 18 juli döptes Kaj till Kristus, vilket skedde vid Hargebaden i Vättern.

— Ännu ett steg! kommenterar Kaj Wennholm om dopet och tillägger:

— Jag har aldrig tidigare hört en så'n här förkunnelse och aldrig tidigare upplevt en så'n här gemenskap.

Björn Dahlin,

Björn Dahlin anlände till Sverige i våras efter att ha varit bosatt i USA i många år. Efter ett ovanligt dramatiskt liv blev han frälst -71 i en pingstförsamling i USA. Men han upplevde nöd för ungdomarna på Stockholms gator och flyttade med sin familj till huvudstaden för att evangelisera. Han kom snabbt i kontakt med Gamla Bro och Maranatarörelsen.

— Jag har aldrig hört en så'n här undervisning, då det gäller den kristnes förhållande till världen och samhället. Men jag upplever att den är sann. Jag förstår att den här typen av förkunnelse är nödvändig.

— Om vi ska tro på Guds Ord och stå för Guds Ord, måste vi ta steg framåt som föräldrar att skydda våra barn, så att de inte blir mentalt förgiftade. Här i Sverige är det också större samhällstryck på kristna än det är i USA, där det är friare och människorna är mer mottagliga för Guds Ord.

Kaj Wennholm,

Kaj blev frälst på nytt i början av juni i år. Men i början av sextioalet upplevde han frälsning första gången och tillhörde en del år Immanuelskyrkan i Malmö. På sjuttiotalet blev han avfälling och fick spritproblem.

Men i juni i år kom han promenerande på Sergels Torg i Stockholm. Hans öron och hjärta uppfattade tonerna från evangelium. En grupp marana-

ARNE IMSEN:

Homosexuell frigörelse i ett prisgivet kultursamhälle

DEN HOMOSEXUELLA rörelsen, ett av tidens många generalangrepp på familjeinstitutionen, ställer långt gående krav för sina nervöst demonstrerande skaror. Alla former av protester mot dess hysteriska och pockande anspråk, stämplat den neurotiskt som förföljelse, förtryck och fascism. Hela rörelsens framtöning ger det samlade intrycket av att den i olika grader döljer vissa och exponerar andra suspekta krafter. Lekfulla, ganska harmlösa demonstrationer med fjolliga, fräcka och orimliga slagord och paroller med fnissande och genanta uppvisningar av anonyma lesbiska och homosexuella som för första gången vågar blotta sig offentligt, har naturligtvis sina förutsättningar i ett mer svåråtkomligt frimureri av mystik och provocerad erotik. Men man är hyperkänslig för minsta antydning om, att den homosexuella rörelsen egentligen representerar och frenetiskt försvaret något perverst eller oacceptabelt för normal, mänsklig samlivnad.

Man har tydligen mycket svårt att förstå den självklara distinktionen mellan passion och person, varför alla prövande argument snabbt utlöser hätska och aggressiva anfall. Dessa lättretliga attityder avslöjar på sitt sätt hela rörelsens labilitet. Denna feberaktiga, emotionella överhetning är typisk och hjälper oss att helt odramatiskt ställa en säkerligen vederhäftig prognos. Denna för vår kultur och vårt samhälle så helt väsensfrämmande rörelse, skulle bryta fullständigt samman, om den inte fick sina heta instinkter avkylda och hjälpligt kamouflerade av alla politiska kulörer med deras röstfiskares intelligens, filosofi och maktmedel.

DEN ARGUMENTFATTIGA agitation och primitiva propaganda, som via olika media kanaliseras ut till allmänna opinionen, är mycket opportunistisk och inställsam. I panik och förtvivlan ropar vanmakten ut sin oemotståndlighet. Dyrt köpta numerära framgångar ger inte självklar utdelning bland dessa hållningslösa älskare av samma kön eller andra objekt. Med otaliga tillrop och vädjanden till mönstring för öppen bekännelse och gemensam demonstration för egen och andras sexuella befrielse, lockas och manipuleras de rotlösa leden närmast förödmjukande att ställa upp för orimliga fri- och rättigheter. Alla förhinder måste övervinnas och vädergudarnas hot blidkas, ty uppvisningen kräver undantagslöst alla, om motståndet skall besegras. Massorna skall suggeras, duperas och imponeras genom massiv uppslutning, och den ambitionen får utan skrupler kompensera den uppenbara bristen på humanitet, ideologi och idealism. Den homosexuella rörelsen handlar nämligen mer om frigjord animalisk drift, än väl förankrad, kultiverad övertygelse och tuktad karaktär.

Skulle denna vidriga rörelse genom samhällets undfallenhet eller stöd verkligen uppnå sina förmåta och högt uppsatta po-

litiska, sociala och religiösa mål, skulle den genom sin egen do minerande självdestruktion snabbt befria sig från *allt* normalt och mänskligt samliv, och förbränna all hämmande skam till full befrielse för den renodlade egoismen.

DÄRFÖR MÅSTE homosexualiteten bekämpas för familjens, men också för de homosexuellas egen skull. Detta är inte kärlekslöshet, hot eller förtryck. Lika litet som kampen mot narkomani, alkoholism, pyromani, kleptomani, nymfomani, pedofili, nekrofil, zoofili och annat är inhuman kamp mot medmänniskor som av en eller annan anledning fastnat i träsket. Det är fastmer ett evangeliskt erbjudande till sann befrielse från de perversiteter man nu genom vetenskap, magi och sakrament söker förtrolla till hedervärd moral och normskapande attityder.

Det prästerskap som förvaltar den kristna trons element för sådana avsikter, har oåterkalleligt passerat kristendomens givna gränser och förankrat sig, sin tjänst och teologi på hedniska territorier och i moderna styggelser utan historiskt motstycke. Och den kyrka som blir ett moderskote för dessa generationer och fraktioner, är en babylonisk sköka med statsreligionens status, värd allt det förakt, som skrymteri och hyckleri kan frammana hos alla kristna med rent uppsåt och ofördärvat sinne.

DE HOMOSEXUELLA som hätskt och aggressivt nu försöker få sin homosexualitet legaliserad och kristnad har åtagit sig en fullständigt omöjlig uppgift. För *det* räcker det inte med att den allmänna opinionens fördomar och attityder förändras till större förståelse och sympatier, eller att vetenskapen normaliserar, prästerna välsignar, och lagstiftarna veknar. De största och mest avgörande auktoriteterna finns kvar såsom omutliga sanningssägare: Jesus och Paulus, och för dem är kombinationen homosexuell-kristen blasfemi, och lika oförenliga motsatser som himmel och helvete.

Läser man de dokument dessa auktoriteter och lärare överlämnat åt oss, är beskedet kategoriska. Då återstår endast att med hjälp av nya tidens begåvade fixare, med doktorsgrad och professors värdighet, plocka sönder de bibliska dokumenten efter historiskt kritiskt mönster; förbindligt lämna Paulus i hans förmenta tidsfixering och okunnighet, och med dåraktiga textspekulationer förklara Jesus som homosexuell. Men då den operationen är genomförd, har man inte förädlad kristendomen, utan möjligen försökt kristna hedendomen — ett dödsdömt företag! Den homosexuelle blir offer för det religiösa kvacksalveri som permanentar slaveriet med myter om att homosexuell kärlek indikerar Guds mångfald, identifierad med allt i skapelsen, som helt subjektivt klassificeras såsom sunt, sant och tillåtet samliv.

Vilken befrielse uppnår exempelvis kleptomanen om stöldbegreppet omdefinieras och lasten försvinner ur lagstiftning och språkbruk? Det skulle naturligtvis mångmultiplera allas problem inom alla områden och på alla nivåer. Inte ens det mest humana, liberala och toleranta samhälle skulle överleva sådana ingrepp. Välment ansatser till förståelse för anpassning och integrering är i det här sammanhanget ungefär lika effektiva hjälpmedel som att försöka hejda galopperande lungsot med patientens befrielse från kurerande isolering. Det finns ingen obarmhärtighet i denna isolering, även om det för den enskilt drabbade kan kännas hårt och brutalt.

Kulturmiljön kommer att vara närande eller tärande på all medmänsklig omsorg, allt eftersom samhället bejakar eller bekämpar homosexualiteten och dess främsta orsaker.

forts. sid. 2!

Midnattsropet

Box 344, 101 24 Stockholm
Tel. 08 / 23 52 30

Utkommer med 16 nr. om året.
Ansvarig utgivare: Arne Imsen.

Prenumerationspriset är: Helår 60:-, Halvår 32:-, Kvartal 17:-. Lösnummer 4:50. Till Finland, Norge och Danmark är priset detsamma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang", d v s prenumerationen gäller tills uppsägning sker.

Meddelanden om adressändring måste göras

senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens expedition eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag, vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

Tryck: Pilgrims-Tryck, Bromma 1981

Allvar och samling präglade mötena, och uppslutningen var enhetlig, stark och målmedveten; från brödsbrytelsen på morgonen, till väckelsemötet på kvällen. Det var en underbart kompletterande del av den högtidsfirande församlingens gemenskap och tillbedjan när vi tillsammans med syskonen från Vermont samlades i somrargrönskan på den stora tomt, lekande och dansande judiska folkdanser. Barn och gamla var förenade i skratt och sång, och sprang runt i en stor ring och höll varandras händer.

Jag stod en stund och pustade ut mellan turerna, och upptäckte plötsligt något underbart: De yngre barnen som inte hann med i farten, hade kommit loss i glädjeyran, och började leka "katt och råtta" och "björnen sover". Tänk att leken kan bli ett medel till frigörelse och lovsång!

Det är egentligen skrämmarna de tvingas inse, att vi vuxna många gånger genom ett tillknäppt och ofta tillgjort stramt uppträdande, blir en hämmande och dödande faktor. Vi hindrar barnen att utvecklas i naturlig livsglädje, fantasi och lek. I stället för att få utlopp för lek-lust och skaparglädje i spel och lekar, binds de i osunda hämningar, och får konstgjorda, moraliska värderingar som sannerligen inte är förankrade i bibeln, och absolut inte hjälper dem att utvecklas som gudsmänniskor.

Monopol på dansen

Det var alltså både frigörande och lärorikt för oss att uppleva den här "dansens" som satan i alla år försökt att få monopol på. Det finns faktiskt möjlighet att dansa till Herrens ära — och sedan prisade vi Gud ännu mer på väckelsemötet!

När sedan våra afrikanska bröder från Nigeria och Uganda kom och deltog med sång och lovprisning efter de takter och rytmer som de är födda med och har i blodet, då flyttade dansen in från gräsmattan till mötestältet, till mångas frigörelse. Lovsång, jubel, dans, förkrosselse och sång; allt i en underbar harmoni.

Konferensens eftersmak är en utmaning. Den provocativa förkunnelsen om Jesu uppmaning till dels den rike mannen, dels till lärjungarna, ger ingen möjlighet att fly undan. Antingen blir jag förhärdad — eller lyder. Och det handlar om att göra ytterligare offer; överlämna sig mera helt och hängivet till

Jesus för att efter Andens lagar få allt mera av hans härlighet och liv.

Sista konferensmötet kallade Arne Imsen fram värdfolket på Gärdshyttan, våra tappra syskon som under hela året troget och ihärdigt arbetat och förbrett vårt gemensamma konferenshem till att vara en plats för

"Man får väl inte ge upp för ett eller annat snedsteg".

Patricia Jones undervisar Hans Brynte och Stina Fridolfsson i israelisk folkdans.

Nu har det väl gått snett ändå...?

Text: Stina Fridolfsson

Foto: Reino Jillker

”Såg ni vad som hände när leken började? Då blev barnen normala. Förut hade de gått omkring här som blivande kyrkoherdar, så försiktigt att de inte skulle störa mötespubliken och ordningen.

Det mesta vi har talat om under konferensen är ju uppfostran och aga. Det är klart att barnen måste ha känt sig ängsliga, eftersom de när som helst kunnat bli experiment för den aga vi lovat dem. Plötsligt började vi leka, och då blev barnen normala.

När jag såg ut över området och hur man lekte, började jag fröjda mig i anden. Då fick jag en ny tes till mina övriga: gemenskap i bön, gemenskap i tillbedjan, gemenskap i arbete — och gemenskap i lek.

Dansen hjälper oss att komma bort ifrån allt kyrkligt traditions gods. Satan har stulit det ena efter det andra för att förstöra människorna. Nu håller vi på att återerövra det: sången, musiken och dansen. Vi gör det för en enda saks skull — för att tillbedja Herrens välsignade namn.

Arne Imsen i tältet om dansen.

rekreation och samling, och så friktionsfritt som möjligt kunna ta emot många hundratals människor. Vi som kommit dit som gäster, kände alla ett väldigt behov att få uttrycka vår tacksamhet över deras insatser. Efter alla slitsamma år på förhyrd konferensplats, och de sista årens provisorium, upplever vi hur vi fått vila på en plats och i en gemenskap som Gud gett oss.

Tacksamhet

Monica Andersson, husmor på Gärdshyttan, som alltid på sina spåda axlar kämpat med de tyngsta praktiska bördorna konferens efter konferens så länge jag kan minnas, trädde fram och tackade alla som hjälpt till och underlättat med disk, städning, matlagning och allt det andra jordnära slitet

som hör till en sådan samling med många människor. Och man förstod att det verkligen varit beredvillig och fungerande hjälp, för Monica själv kunde detta år vara med på de flesta mötena och alltså kämpa mera på den fronten.

När sedan storfamiljen i Gärdshyttan ville uttrycka sin tacksamhet och glädje med en

forts. sid. 26

När Jesus kallade sina lärjungar var det ganska märkligt att se på vad sätt det skedde och med vilka villkor själva kallelsen var förknippad. Om vi idag har något gemensamt med lärjungarna så är det detta förhållande att vi vanligtvis sitter fast i det vi har och sysslar med i vardagen.

Till sina lärjungar sade Jesus: "Följ mig, så skall jag göra eder till människofiskare."

Orden "följ mig" inbegrep en process som skulle leda fram till ett visst resultat. De skulle bli människofiskare. Så vittgående konsekvenser skulle kallelsen få att vi längre fram kan läsa: "De lämnade allt och följde honom."

Hur skulle lärjungarnas beslut gå till? Jo, som människofiskare måste de först få samma sinne som Jesus hade. Det står nämligen skrivet om honom: "Han som var till i gudsskepnad men icke räknade jämlikheten med Gud såsom ett byte".

Det Jesus var från begynnelsen, den ställningen han hade, hade han själv aldrig behövt erövra. Allt vad hans ämbete i himmelen var förknippat med, hade han ärvt av Fadern såsom ende sonen på fullt naturlig väg. Såsom människa skulle Jesus utföra en ny gärning för att bli någonting ytterligare. Det han skulle bli kunde han aldrig ärva. Det måste han erövra.

När vi läser om Jesu människoblivande, förstår vi var ifrån mycket av den vanmakt och många av de problem, som kristna brottas med, har sin upprinnelse. Det är ur olydnaden. Förutsättningen för all utveckling i Guds rike är nämligen lydnad. Lydnad är något man måste lära sig. Det tar man inte emot som en gåva i ett enda andetag. Det lär man sig genom en process.

Felaktig passivisering

Nu har det inträffat att många kristna inte blivit självinnare därför att de uppfattat frälsningens gåva på ett felaktigt sätt. I stället för att frälsningen skulle bli orsak till ett nitiskt evangelisations- och missionsarbete, ledde deras upplevelser till att de slog sig till ro och blev självgo-da och förnöjda.

Vad berodde det på? Det berodde på att man uppfattat frälsningen som någonting absolut självklart, eftersom man fått den så gott som i arv. Därmed har man kommit att akta frälsningen mera som en prestation eller som någonting man gjort sig förtjänt av. Så har man visserligen inte sagt, men i gärningen har man bevisat det.

Det var om den situationen Jesus talade, när han undervisade om punden. I Matt. 25:28 säger han: "Tagen därför ifrån honom hans pund och given det åt den som har de tio punden."

Så kommer det märkliga i nästa vers. Lyssna noga på orden! "Ty var och en som har, åt honom skall varda givet, så att han får övernog; men den som icke har, från honom skall tagas också det han har."

Hur skall man förstå det här? Det var en mycket allvarlig undervisning Jesus kom med. Vi förstår den bättre om vi läser verserna innan. Där skiljer Jesus på de mottagna punden, som är gåvan, och på de erövrade punden. De erövrade punden är de som gjort att två pund har blivit fem. Det man erövrat är alltså det man har.

Man kan aldrig åberopa det man fått, för det har man icke. Det är en gåva. Man kan däremot åberopa det man erövrat. Om två pund har blivit fem, då har man alltså tre pund.

"Sedan trädde ock den fram, som hade fått ett pund, och sade: 'Herre, jag har lärt känna dig såsom en sträng man, som vill skörda, där du icke har sått, och inbärga, där du icke har utstrött.' " (Matt. 25:24)

Den här tjänaren hade gjort ett grundläggande misstag. Han hade helt och hållet missuppfattat sin herre. Genom ett felaktigt sinne kom han att begå ett stort och ödesdigert misstag. Han hade inte låtit sitt pund förmeras.

Vi måste göra klart för oss att Gud inte kan ösa över oss välsignelser i all oändlighet utan att det blir någon frukt utav det. Gud kallar oss en dag till redovisning för det vi mottagit. Frågan är då om det vi har mottagit har förmerats, dvs om vi mottagit två och det har förmerats till fem, så att vi har tre pund, eller om vi handlat på samma sätt som den oduglige tjänaren: "Och av fruktan för dig gick jag bort och gömde ditt pund i jorden. Se, här har du, vad dig tillhör." (Matt. 25:25)

Arne Imsen UNDERVISAR

Punden som tjänaren fick, tillhörde inte honom. Han återlämnade bara det han hade mottagit. Det var alltså det pundet som han skulle förvaltat.

Här kommer vi in på ett märkligt sammanhang. Vi tror många gånger att gåvor inte har några skyldigheter med sig, därför att vi ju tar emot gåvan väl medvetna om att vi inte förtjänat den. Gåvan är alltså inte förknippad med några speciella villkor. Vi glömmar dock en sak. Med varje gåva följer ett förvalterskapsansvar. Vi tar emot av nåd, men vi skall redovisa som förvaltare.

Frågan är då: Vad gjorde vi av gåvan? Grävde vi ner den därför att vi fruktade för vår herre eller därför att vi inte förstod hans sinne? Hade vi kanske en felaktig grundinställning till det han gjorde.

Den oduglige tjänaren grävde ner sitt pund. När sedan redovisningsdagen kom, sade hans herre till honom: "Du onde och late tjänare, du visste att jag ville skörda, där jag inte hade sått, och inbärga, där jag icke har utstrött." (Matt. 25:26)

Det här var också ett märkligt ordval för

det heter: "Du onde och late tjänare." Vad var tjänarens stora problem kan vi utläsa? Det var att han aldrig ville ta itu med sig själv. Han var redo att ta itu med allting annat men aldrig sin egen lättja och sin egen ondska. Det onda bestod i att han tänkte fel om Gud, om sig själv och om det han mottagit. I stället för att ta itu med denna personliga ondska och få svar på de frågor som han mötte, så grävde han ner...

Så gjorde han sig av med problemen på det enklaste sättet. Han skakade dem ifrån sig och trodde att den som givit honom punden skulle vara nöjd bara med att han fick sitt givna pund tillbaka. Nöjd var dock inte hans herre. Varje gåva är nämligen förknippad med ett förvalterskapsansvar, vare sig gåvan är av andlig, naturlig eller materiell art.

Salvelsefull halleluja-teknik

Jag har en känsla av att vi lärt oss att smita undan många problem genom en slags salvelsefull halleluja-teknik. Så fort vi kommer in på nödvändigheten av att ställa oss till Guds förfogande och ta ansvar, blir vi så andliga. "Gud är trofast", "Gud är nådig" och "Gud är kärleksfull", säger vi och så tror vi att vi kan lösa hela problemet bara genom att gräva ner det.

Så gräver vi ner oss, våra resurser och våra pund i religiösa fraser och hallelujarop. Eller så gräver vi ner dem i rädsla, på grund av vår felaktiga föreställning om Gud. Vi kanske tycker att han är så stor och underbar medan vi själva är så små och ovärdiga att vi av den anledningen inte kan tjäna honom. Uppgiften tycks vara så överväldigande att vi tror oss inte klara av den eller orka någonting. Kanske vi också känner oss ovärdiga därför att vi inte är tillräckligt rena, helgade eller skickliga. På det viset använder vi oss av helgelsefraser, tungomålstal och hallelujarop för att gräva ner våra pund.

Indirekt ställer vi sedan Gud till svars för att han givit oss sådana pund som vi inte klarar av att förvalta. I stället för att bearbeta problemen, börjar vi tala i tungor, sjunga Herrens lov, klappa i händerna, se saliga ut och säga: "Det var ett underbart möte, halleluja". När mötet är över går vi hem och glömmar vad vi nyss kanske hört vad Anden talat till oss. Därmed dränker vi Herrens röst i olika typer av tillbedjan, fast vår tillbedjan egentligen mest bestod av religiösa fraser.

Nästa möte kommer vi tillbaka och gör ungefär samma sak. Sedan upprepar vi det ytterligare en gång och till sist har vi blivit så okänsliga att vi nästan glömt alla våra pund som ligger oanvända. Det förhållandet intresserar oss heller inte längre, för då börjar vi tacka Gud. Låt oss inte ägna oss åt sådant i vårt liv som att besinna och betänka, analysera och pröva, tänker vi. Gud är nådig och kärleksfull, eller hur, halleluja!

Så välsignar vi varandra med salvelsefulla uttryck. Men allt blir kraftlöst, därför att inga pund förmeras av att människor bara säger halleluja eller ser saliga ut. Det

är oss själva vi måste ta itu med. Orsaken till så dåliga resultat beror inte på motståndarna eller andra människor. Problemen bottenar i vår egen olydnad. Vi är alltid redo för allting annat, bara vi slipper lyda Gud. Vi åker gärna till jordens ände bara vi slipper tjäna Gud på den plats vi själva bor. Fatta mig rätt! Vi gör precis vad som helst någon annanstans och även med en viss entusiasm, bara vi slipper ta itu med det vi verkligen bör göra.

Sensationell vändning

Så läser vi slutligen i Matt. 25:28:

"Tagen därför ifrån honom hans pund och given det åt den som har de tio punden."

Det var en mycket sensationell vändning och en ganska märklig upplösning på en lärarrik händelse. Situationen kunde sammanfattas på följande sätt:

"Var och en som har, åt honom skall varda givet."

Tjänaren hade fem pund. Fem pund var hans herres. Slutorden kom från hans herre:

"Ta det här pundet från den oduglige tjänaren och ge åt honom som har de fem punden".

Vi måste lära oss att den som underlåter att tjäna Gud blir allt fattigare och allt eländigare. Den som tjänar Gud i lydnad får i stället ständigt någonting mera och blir aldrig utan uppgifter och glädje- eller tacksägelseämnen. Han blir heller aldrig utan lidande, inre kriser eller konflikter utan måste ständigt bearbeta sig själv och motståndet i sitt eget inre. Han blir aldrig färdig och betraktar ingenting som någonting självklart. Om Guds gåvor skall komma in i ett meningsfullt sammanhang måste de således förmeras och utvecklas. Detta måste ske i överensstämmelse med

Ordets egna principer, såsom vi ser dem ta gestalt i Jesu eget liv.

I Paulus brev till filipperna läser vi om hur denna princip fungerade. Det står att Jesus Kristus icke aktade jämlikheten med Gud såsom ett byte utan utblottade sig själv:

"Han som var till i Gudsskepnad, men icke räknade jämlikheten med Gud såsom ett byte, utan utblottade sig själv, i det han antog tjänareskepnad, när han kom i människogestalt."

Det var en fullständigt ny situation för Sonen, när han iklädde sig tjänareskepnad och blev människa. Han var ju konung, himmelens medelpunkt och centrum för himmelens samlade tillbedjan. När han blev människa innebar ju detta inte bara att han underkastade sig den mänskliga begränsningen i psykiskt, biologiskt och religiöst avseende, utan det innebar också att han sällde sig på människans plan i förhållande till himlen. Men inte bara det! Han som skulle kunnat låta sig mottagas såsom en konung eller såsom en mäktig furste uppträdde bland människorna såsom en ringa tjänare.

Vi vill ha framgång

Det är denna vilja till utblottelse som för oss framstår som det jättelika problemet. Vi vill allihopa bli "konungar", "furstar" och "väldigheter". Vi vill ha framgång och bli något stort. Våra föräldrar vill att vi skall bli det. De skjuter på allt vad de orkar. De har snitslat vår bana och vår karriär redan från första början. De har sina förhoppningar på sina barn och visar det genom sitt sätt att fostra dem. De skickar dem till de bästa skolorna, till privata skolor och till den undervisning som kan ge dem den bästa möjliga utdelningen. Det är ju helt naturligt.

Vad gjorde då Jesus? Han vann inte seger genom att kämpa sig mot höjderna. Han kom ifrån höjderna och gick ner i djupet. Det var ingen störtdykning. Han störtades inte ifrån sin tron så att han detroniserades och sedan kastades ut. Jesus gick själv ut ur himlen.

Satan däremot ville till varje pris hålla sig kvar i himlen för han ansåg detta vara hans rätt. Han kämpade för den rätten, men han kastades ut. Jesus kastades aldrig ut utan lämnade själv himlen, därför att han skulle komma igen sedan han bekräftat ett fullständigt nytt område.

Så utblottade Jesus sig själv och trädde allt längre ner. Han blev Marias son, mognade och blev man. Men under hela sitt liv, blev han aldrig något annat än en tjänare.

Det som var typiskt för Jesus under hans förnedringstid var hans tillbedjan, som var förunderlig för hans gudsöverlättelse. Då han i Getsemane ropade: "Fader, om det är möjligt, så gånge denna kalk ifrån mig", präglades hans tro av ovisshet. Det var inte så att han ville dra sig tillbaka från gärningen. Han var däremot absolut beroende av, att varje steg han tog, var ett uttryck för Guds konkreta vilja. Hans böner var framdrivna av detta djupa behov av att i varje läge göra Guds vilja.

Jesus bad om frälsning

I Hebr. 5 möter vi denne utblottade, ropande och sökande Son i sin förnedring. Där heter det:

"Med starkt rop och tårar frambar han under sitt köttis dagar böner och åkallan till den som kunde frälsa honom från döden."

forts. sid. 24

FÖLJ MIG!

Jag har en känsla av att vi lärt oss att smita undan många problem genom en slags salsvelsefull halleluja-teknik. Så fort vi kommer in på nödvändigheten av att ställa oss till Guds förfogande och ta ansvar, blir vi så andliga. "Gud är trofast", "Gud är nådig" och "Gud är kärleksfull", säger vi och så tror vi att vi kan lösa hela problemet bara genom att gräva ner det.

Så gräver vi ner oss, våra resurser och våra pund i religiösa fraser och hallelujarop. Eller så gräver vi ner dem i rädsla, på grund av vår felaktiga föreställning om Gud.

Årets sommarkonferens fick en mycket internationell prägel. De gav kanske en antydning om den nya rörelse som växer fram över hela vår värld i protest mot en förveklad och förfinad kristendomstyp.

Gårdshyttan '81 blev en märklig manifestation på en utveckling som också Maranataväckelsen genomgått. På många förunderliga vägar har gemenskapsband knutits med grupper och enskilda ut över hela jorden, människor som på grund av samma erfarenheter förstått att söka sig tillbaka till urkristendomens radikalism, i protest mot tyllighet och anpasslighet.

Det var en märklig upplevelse att här i Sverige höra samma vittnesbörd från USA, Sovjetunionen, Brasilien, Uganda och Nigeria om försöken att återskapa den unika urkristna gemenskapsformen.

Samtidigt finns det många hänsynslösa krafter som inte ryggat tillbaka för några metoder att exploatera den lilla människan. Syster Nadja, som nyligen utvandrat från Sovjet, gav det skakande vittnesmålet att hennes 12-årige son ännu hålls kvar i Sovjet, kidnappad av mormodern och KGB.

Men i Malmö, i lilla Sverige, har man inte stått långt efter. Där har socialen hotat med att omhänderta barnen i storfamiljen för samhällsvård efter en anonym anmälan.

Och från storfamiljen i Vermont i USA har liknande saker rapporterats.

Maranatabudskapet behövs — det visade i alla fall sommarkonferensen 1981. Den uppmärksamhet budskapet håller på att väcka utomlands visar att tiden är mogen också för oss att vidga våra perspektiv ytterligare för nya områden: Europa, Afrika och Sydamerika. De oregristrerade församlingarna i både öst och väst håller på att hitta varandra.

Nya internationella kontakter gav nytt perspektiv på väckelsen i Sverige

Text: Ulla Näsholm

Foto: Reino Jilker

AV TRO — TILL TRO, var mottot för konferensen i Gårdshyttan 1981. Att i några korta rader förstå ge en beskrivning av konferensen, dess inramning och innehåll kan vara lite svårt.

Så här några veckor efteråt sitter jag och summerar ihop intryck och tankar från veckan på Gårdshyttan. Vad jag allra först och mest ofreflekterat tänker på är barnen. De var väldigt många och deltog med iver och glädje både i de praktiska uppgifterna och i mötena.

"Manskören", som bestod av unga bröder mellan 4-10 år sjöng möte efter möte och ledde församlingen i bl a sången: "Nytt liv..." Arne Imsen tog upp pojarna för att demonstrera för församlingen hur man skall sjunga. Dessutom intervjuade han vid några tillfällen olika barn och ungdomar och de svarade spontant, glatt eller lite blygt alltefter läggning och humör på frågorna.

Inte vet jag om det berodde på uppmärksamheten, att man räknade med även de mindre barnen som gjorde att de kväll efter kväll sökte sig fram till förbön och många fick också upp-

leva ett dop i den helige Ande. Men nog tror jag att det hade ett samband... Det är helt nödvändigt för de små att känna att de måste ha en personlig upplevelse av frälsningen och att det också för dem gäller att komma i tjänst för Jesus.

Sen har det väl aldrig något år tidigare varit så många utländska gäster. Från Vermont USA, Uganda och Nigeria kom det syskon. På ett nästan slumpartat sätt tycktes det att vi kommit i kontakt med dem. Vad vi nu förstår och ser är att det är Guds ledning. För att illustrera detta tar jag ett exempel.

Liftare

För några år sedan tog några maranatabröder upp en liftare. Han kom från Tyskland och skulle vidare till Norge. Då föreslog man att han skulle kontakta storfamiljen i Oslo. Han var från en politisk kommunitet i Västtyskland. En annan av dess medlemmar hade senare upplevt frälsning genom några vänner i USA och nu hade det verkat till frälsning för flera i storfamiljen som snart delades ef-

tersom några inte förstod de nyfrälstas tro och deras nya liv. De amerikanska vännerna kom ner för att hjälpa till i början och ge vägledning och kunskap. På det sättet fick vi kontakt med Gene och Marscha Spriggs som också varit i Sverige och hälsat på oss för ungefär ett år sedan.

Nu skulle deras besök återgäldas av Bo Högländer och Per-Arne Imsen som strax före konferensen reste till USA och träffade gruppen i Vermont.

Under ett kortare uppehåll i resan till Vermont, som ligger i norra USA, träffade de Joel Walehwa från Uganda. Han blev fascinerad av vad han hörde om storfamiljerna och arbetet i Sverige. "Jag kommer till sommarkonferensen", sa han. Och det gjorde han — en färgstark och skärpt förkunnare från Uganda som hade upplevt frälsningens under och inte var riktigt nöjd med vad kyrkor och samfund stod för utan sökte efter andra vägar och metoder.

Från Nigeria kom David Nzewi och Travis Oli. Kontakten knöts av Henry och Margit som under en resa i Nigeria inbjöd dem till maranatafolkets årliga

konferens.

Således var det många nationaliteter och länder representerade. Från Dominikanska Republiken: *Stina Fridolfsson, Sonja Sandvik* och *Viveca Jillker*. Från Brasilien: *Mats* och *Liv Emanuelsson* som kom med färska hälsningar från familjen Högländer.

Hindrad av KGB

Från Sovjet (eller nu närmast från Borås) kom *Nadja*. Hon och hennes familj har utvandrat till Sverige. Deras 12-årige son är fortfarande kvar i Sovjet, bortrövad av mormodern med KGB:s hjälp — för att hindra familjen att komma till Sverige. Men kanske man ändå får hålla med *Gustaf Beling*, 88 år, från Eskilstuna som uttryckte sig ungefär så här: "Att komma från Sovjet till Sverige... Kan det vara någon bra lösning för våra älskade trossyskon det?"

Och man undrar. Men det var berikande att lyssna till syster *Nadja* och förstå att det finns kämpande syskon i andra delar av världen och under svårare förhållanden än våra, syskon som inte vill böja knä för ett orättfärdigt system.

Det var ingen tillfällighet att under samma möte familjen *Brynte* redogjorde för sin situation och hur de upplevde den. Sverige är ju ett demokratiskt och fritt kristet land, till skillnad från Sovjet, eller hur? Att ta barnen är det känsligaste som finns, det är man medveten om i Sovjet — och tydligen också i Sverige.

Det som hänt och händer uppfordrar oss att ta hand om och vårda varandra på ett rätt sätt, att veta hur man agerar i en konkret konfliktsituation. Att vi är ganska villrådiga och famlande hur man ska bete sig för att kunna hjälpa i ett sådant läge, det anade vi av *Ann-Margreth Bryntes* vittnesbörd. Men sådana påfrestande situationer är ju för oss ganska nya och vi har säkerligen en hel del

Ovan t.v.: Lovprisning i tältet under mottot "Av tro till tro".

Ovan: Gärdshyttans gård, en utmärkt konferensplats.

T.h.: Från Uganda kom *Joel Walehwa*, bosatt i USA.

Nedan: Koncentration i lyssnandet. *David* o. *Patricia Jones* tolkas av *Kjell Hägerman*.

Nedan t.v.: *Travis Oli* med basen och *Davis Nzewi* med röstens sjöng med hela konferensförsamlingen.

Nedan t.h.: *Nadja Sherdev* rapporterade om situationen bland kristna i Öst.

att lära av våra sovjetiska syskon. Vi hoppas att vi genom de kontakter som genom skilda vägar knutits skall kunna få en närmare och djupare gemenskap med de oregistrerade kristna i öst inom en inte alltför avlägsen framtid.

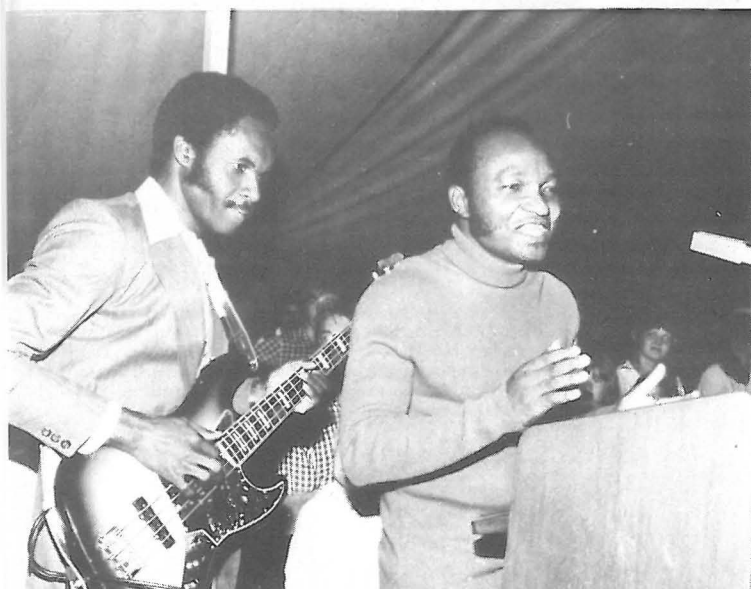
Det gäller mission här och på andra platser. Guds rike utbreder sig och aldrig förr har vi träffat så många syskon från olika sammanhang som liksom vi väntar på att Jesus skall komma igen.

Oberoende av varandra har flera grupper på många platser i världen vuxit upp. Det är troende pånyttfödda människor som vill gå Guds väg och som väntar på Jesus och de vill gå en annan och riktigare väg än den traditionellt kyrkliga. Därför har det överallt kommit till små kommuniteter som vill förverkliga Nya testamentets församlings- och gemenskapsideal. Där får vi nu träffa en del av dessa och glädjas över att tillsammans få göra en insats.

Syskonen från USA

När det gäller några av syskonen från olika platser och områden återkommer vi i ett följande nummer med intervjuer och reportage. *Patricia* och *David Jones* som genom sina sånger och sin glada utstrålning gav oss så mycket, om dem får ni läsa i nästa nummer av *Midnattsropet*. Likaså om *Björn Dahlin* som under många år bott i USA och också blivit frälst där, men för några månader sedan kom tillbaka till Sverige tillsammans med sin familj. Hans fru *Shirley* arbetar intensivt och ivrigt att lära sig svenska, men på Gärdshyttan fanns det många möjligheter att tillgodogöra sig både undervisning och sång eftersom både sånger och vittnesbörd många gånger gavs på engelska. *Shirley* sjöng också några sånger på engelska tillsammans med de afrikanska bröderna.

forts. sid 26

Socialmyndigheterna i Malmö hotar ta storfamiljens barn

Nu har det hänt. I början av juni blev familjen Hans och Ann-Margreth Brynte anmäld till de sociala myndigheterna i Malmö. I anmälan som inlämnades "anonymt" heter det bl a att "föräldrarna tillhör Maranatarörelsen. Aga är vanligt före-

För föräldrarna kom anmälan som en chock. De grova anklagelserna saknade helt grund. Som första åtgärd valde föräldrarna att skydda barnen genom att gömma dem.

— Eftersom omhändertagandet av barn inte är någon ovanlig förekomst i det här landet valde vi att fly Malmö fortast möjligt, berättar Hans. Det var en åtgärd för att skydda familjen.

Hans begäran om att utredningen skulle läggas ned, eftersom den helt saknade grund, vann inget gehör hos de sociala myndigheterna. Den "anonyme" anmälaren, som senare avslöjades av kanslijuristen Peter Ludwig i ett bandat inslag i Radio Maranata, visade sig själv vara föremål för en lång periods utredning hos de sociala myndigheterna.

Efter att ha rotat ordentligt i den illaluktande soppan kan bara konstateras att anmälan och anmälaren är sjuk. Anmälan ger också klara besked om att här måste en erfaren tjänsteman varit i farten. Anmälan är nämligen i sin helhet ett plagiat från § 25 i "kommentar till barnavårdslagen."

Det mest skrämmande är att föräldrarna inte anmälts för några verkliga förhållanden utan att det snarare är en "åsiktsanmälan". De sociala myndigheterna visste redan från början att anmälan innehöll sakförhållanden som det inte fanns någon grund för. Men ändå började utredningsmaskineriets långsamma hjul att rulla igång.

Efter några dagar valde föräldrarna att gå till första socialbyrån i Malmö för att få saken ur världen. Med sig hade de en gedigen lunta rekommendationer från personer som på ett eller annat sätt varit i kontakt med familjen.

Socialförvaltningen tog kontakt med bl a skolmyndigheter vilka hade positiva erfarenheter från besök hemma hos familjen Brynte i samband med den en-

skilda undervisningen. Man uppfattade barnen som "vänliga, öppna, glada och livliga. Det spontana intrycket var att det rådde en öppen och fin atmosfär."

Trots dessa fakta lades utredningen inte ner. Läkarintyg krävdes.

Tragisk historia

Det komiska, eller kanske rättare sagt, det tragiska i hela historien är att den "anonyme" anmälaren från början sökte upp familjen Brynte för att få hjälp. Så här berättar Hans:

— Ja, det stämmer. Det var väl ett drygt halvår sedan en man tog kontakt med oss för att få hjälp. De sociala myndigheterna höll på att ta barnen ifrån honom och han var i desperat behov av hjälp. Vi upplät en av storfamiljens lägenheter till mannen och hans familj och hjälpte honom att få advokat. Familjen valde dock att leva ganska isolerat och blandade sig inte i storfamiljens angelägenheter eller deltog i deras arbete. De hände att man någon gång åt tillsammans. Så småningom flyttade dock familjen bort på vår och hyresvärdens begäran.

— Man ville naturligtvis hjälpa mannen och hans familj i möjligaste mån, men när jag sedan inte såg några tecken till förändring, eller förbättring, inom familjen, kunde vi inte hjälpa dem mer. Hyresvärden klagade också under denna period på att lägenheten inte sköttes och att där var bråkigt.

— Som kristen måste man naturligtvis ställa upp och hjälpa till rent praktiskt och socialt. Men då måste man tydligen också vara beredd på att ta sina smällar. Fast egentligen är väl den här mannen inte boven i dramat. De sociala myndigheterna borde ha haft bättre omdöme än att hänga på hans grundlösa berättelse, särskilt

kommande och psykisk terror utövas. Barnen får ibland dåligt med mat och har även blivit utnyttjade som arbetskraft. Barnen blir kommenderade av Hans Brynte och tvingas lyda för att slippa bestraffningar."

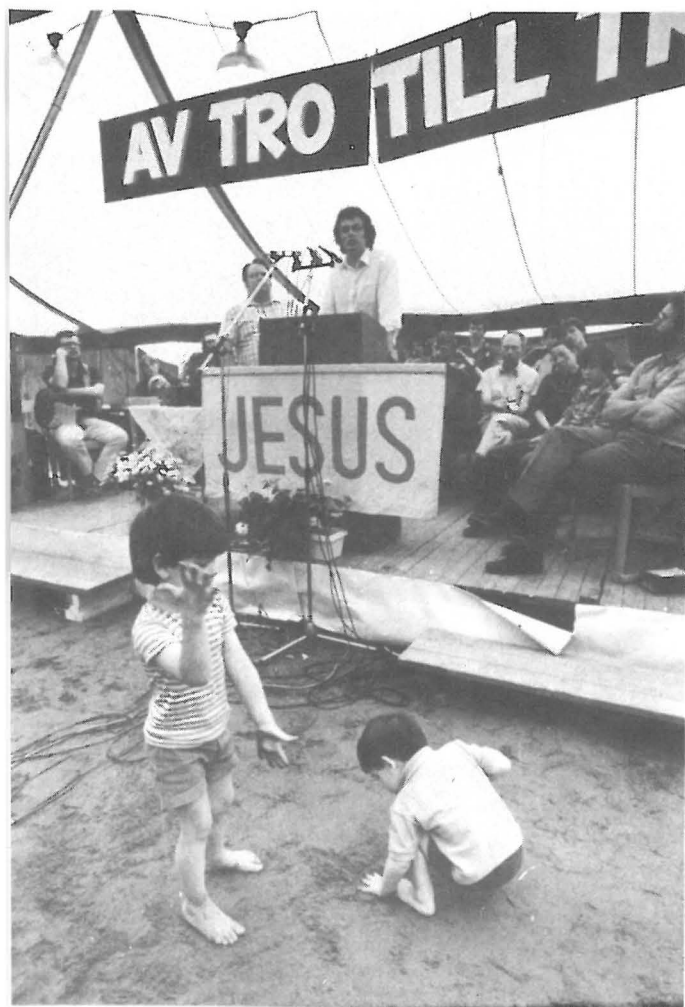

Text:
Maj-
Christine
Ögren

Foto:
Reino
Jillker

Överst: Familjen Brynte jagades av socialmyndigheterna i Malmö, tills myndigheterna på grund av den starka reaktionen måste lägga ner ärendet. Nederst: Nej, det gick ingen nöd på honom, försäkrade Johan, äldste sonen, inför hela församlingen på Arne Imsens fråga.

Inte heller Rune Linder, underläkare från Eskilstuna, kunde vid undersökning på stället finna att Jakob led av någon undernäring, som den anonyme anmälaren påstått.

då de vet om hans egen sociala psykiska situation. Det är tydligt att de sociala myndigheterna tog detta som en språngbräda att hoppa på oss, inte för de sakliga förhållandena, utan för våra åsikter. Och då förvandlas det hela genast till något så allvarligt som religionsförföljelse av gammalt välkänt manér.

Så långt Hans.

Den här händelsen kommer

dock inte helt oväntat för maranatafolket. Redan i mars 1979 då den nya aga-lagen antogs av regeringen förstod man att kriget var ett faktum. Maranatafolket var inte berett att ge upp sin bibliska övertygelse utan skrev till Den Europeiska Kommissionen För Mänskliga Rättigheter och överklagade. Man menade i petitionen att man genom den nya lagen skulle komma att ställas inför möjligheten att bli

Legala barnaröv genom normlösa lagparagrafer – det tycks bli resultatet av den process som nu pågår inom familjerättens område i Sverige.

Frågan togs upp under sommarkonferensen i en allvarlig och ödesmättad samling.

De sociala myndigheternas agerande i Malmö tycks bara vara toppen på ett isberg.

– Om samhället bara på grund av en anonym anmälan är redo att dra igång en så omfattande utredningsapparat som man gjort, gjorde den misstänkta familjen rätt som omedelbart gick under jorden, sa de Arne Imsen under konferensen.

I inget annat land i det civiliserade västerlandet gör man så stort väsen av anonyma anmälningar. Det säger mycket om vad vi har att vänta av framtiden.

bestäffade för sin traditionella fostran av sina barn, att bli behandlade som andra-klass-medborgare och bli berövade omvårdnaden av sina barn. Man ansåg det även troligt att de som medlemmar i sin kyrka skulle utsättas för förödmjukande "speciell informationsansträngning" från sociala myndigheter, varmed de skulle komma att bli diskriminerade som medborgare och jämförda med drogmissbrukare och kriminella. De skulle också komma, när och om de gör användning av den statliga skolans instruktion för sina barn, att ställas inför att hemmets tro med allmänhetens hjälp beskrivs som kriminellt och socialt oacceptabelt.

Utvecklingen har gått periodvis precis som förutsagts. De sociala myndigheterna borde ha bättre omdöme, men ser denna händelse som ett ypperligt tillfälle att syna "maranataföräldrarna" i sömnarna.

– Det är ju ganska typiskt att vi som verkliga värnar om barnen i det här samhället är de som ska ställas mot väggen, säger Hans. Fast i och för sig är dessa händelser en direkt konsekvens av att vi tar bibelns ord på allvar och praktiserar det vi läser. Vi får inte glömma att vi lever i "fiendeland" och att sann kristendom med praktiska konsekvenser genom hela historien har utsatts för förföljelser, inte minst från statsmakten, vilddjurets sida. Den som kan leva i fred måste ha sålt sin själ någonstans, kompromissat. När man vet att rättfärdigheten och Guds ord är på vår sida, ja, då finns det ingen väg

tillbaka, bara framåt rakt in i striden och kampen med det himmelska målet för ögonen.

Klart intrång

– När man hamnar i en sådan här mänskligt sett, fruktansvärd situation som jag och min familj har gjort, då gäller det att vara mentalt förberedd. Kloka som ormar och menlösa som duvor. Jag valde att tillgodose myndigheternas krav så långt att jag samtalade med dem och sammanlunda gjorde min fru. Men sedan kan inte vi ställa upp längre. Ett hembesök, där man alltså inspekterar familjens sociala situation, betecknar vi som ett rent intrång i familjens integritet och där kan vi inte på några villkor ställa upp. Det är inte fråga om att "ha något att dölja". Men jag kan inte utelämma min familj till tjänstemän som själva vet vad det hela handlar om. Någon gräns måste finnas för myndigheternas intrång och bristande hyfs. Här säger vi ett bestämt nej.

– Vi får heller inte glömma den andliga dimensionen. Jag har fått uppleva rena gudsunder under denna tid. Bara en kort period innan detta hände fick jag en förberedelse ovanifrån. Gud sade helt enkelt till mig att förbereda mina barn på vad som komma skall, fast jag då inte hade en aning om vad som praktiskt låg framför. Men jag samtalade länge med barnen och vi bad tillsammans. Kort tid därefter drogs hela härvan igång. Men vi får inte glömma att vi har Gud på vår sida och att han sannligen inte låter gäcka sig, avslutar Hans.

Nu kommer storfamiljerna! Frågan hur vi löser våra boendeförhållanden är ingen oandlig fråga. Den är alldeles för viktig för att överlåta åt arkitekterna och politikerna att bestämma om. Den frågan tillhör församlingens område.

Arne Imsen betonade frågans vikt under konferensen.

Nästan organiserat växer grupper fram som ett resultat av Andens egen livskraft. Det finns en ungdomsgeneration som trycker på i sin längtan efter befrielse från orättvisor, förtryck och orättfärdiga strukturer. Så bygger de nu upp ett Guds verk.

Referat: Gustaf Jillker Foto: Reino Jillker

En ungdomsgeneration trycker på: *Storfamiljen kommer!*

En fråga som blivit brännande aktuell just nu, är frågan om storfamiljen eller kommuniteten. Nästan organiserat växer grupper fram som ett resultat av Andens egen livskraft. De sker idag på ett sätt som vi inte kunde drömma om 1971, då vi, 22 personer, flyttade till Johan-

nelund för att förverkliga ett urkristet församlings- och gemenskapsideal.

Vi hade ingen aning om då vad som skedde i Amerika och andra delar av världen. Man ropade efter en djupgående och radikal förändring av samhället och mänskliga samlevnadsfor-

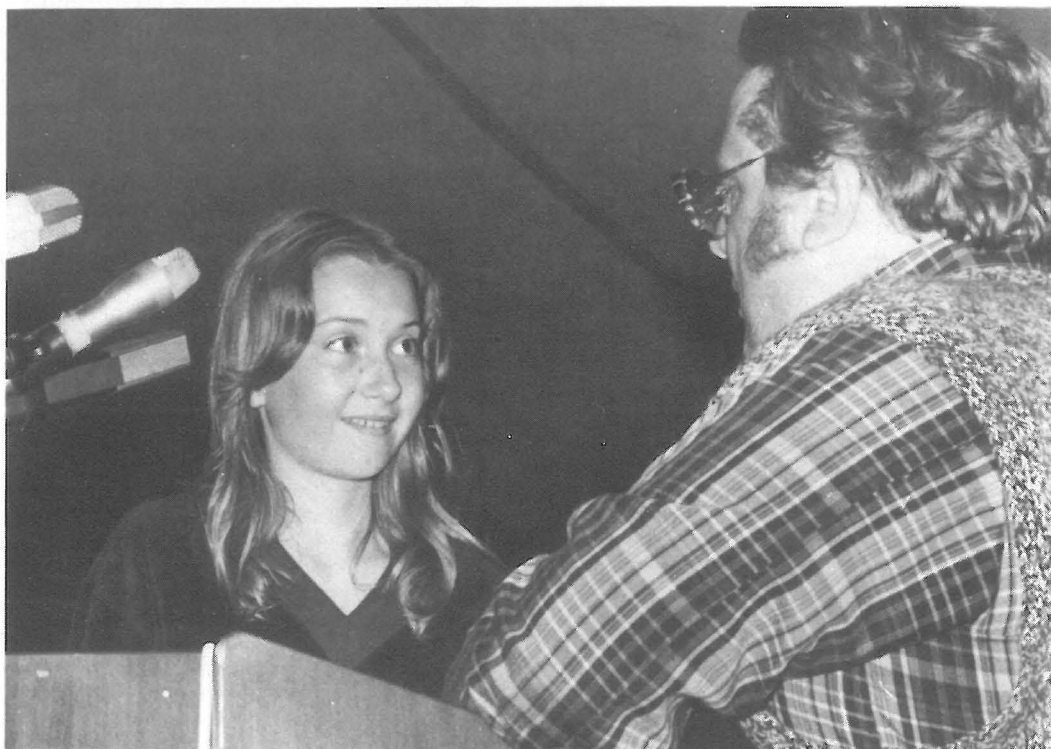
mer, och många fann lösningen i det som aldrig politikerna kunnat nå fram till nämligen storfamiljen.

En del har blivit så sura på oss, då vi talat om storfamiljen. Men jag blir jätteglad! Att det kan vara så olika! Det finns inget bibliskt stöd, säger de och

lägger huvudet på sne' och ser fromma ut. Det är kvalificerat struntprat. Jag brukar fråga om det finns något bibliskt stöd för att bo i villa eller i femrumslägenhet i Rinkeby då. Det finns det naturligtvis inte. Exceptionella tider kräver dock exklusiva åtgärder.

Har någon tänkt på att evangelium började i Europa i den storfamilj som Lydia var föreståndarinna för? Lydia ställde sitt företag och sina tjänare till förfogande i arbetet för evangeliet, då hon kom till tro. Det fortsatte sedan med fångvaktarens storfamilj. Det står nämligen att hela hans husfolk kom till tro.

Elisabeth Kallas, nyandedöpt och tänd, berättar för Arne Imsen att nu vill hon både flytta in i storfamilj och börja i Pilgrimskolan. Till hösten börjar hon årskurs 7.

Inget fritt val

Varför jag säger det här är därför att jag talar profetiskt. Frågan är inte om vi skall bo i storfamilj. Frågan är i stället vilken storfamilj vi väljer. Samhället kommer nämligen att ställa upp med sina storfamiljer. Då kommer det inte att bli frågan om fritt val. Människorna kommer att tvingas flytta samman av flera orsaker. Det är av ekonomiska, tekniska och sociala skäl men också av rena rättviskrav från undertryckta grupper i samhället, då de blivit allt starkare i sina opinionslägen. De kräver nu djupgående sociala förändringar, inte bara här i västvärlden, utan utöver hela

vår jord. Det kommer så småningom att resultera i storfamiljer i både Amerika och Sovjetunionen, fast det blir knappast av sovjetmodell.

Det är för den här situationen vi håller på att förbereda oss nu. När den dagen kommer, då samhället ställer sina nya krav, är vi väl förberedda.

Samhället har redan försökt ta våra barn ifrån oss genom att succesivt infiltrera hemmen, upplösa dem inifrån och beröva föräldrarna föräldramyndigheten. I skolan har man indoktrinerat barnen med en direkt antikristlig filosofi medan vi varit åskådare. Nu börjar några föräldrar dock förstå att det är dags för ett aktivt ingripande och börja undervisa barnen själva. De klarar inte undervisningen ensamma, men de klarar den genom storfamiljen.

Tänk på de äldre!

Vi måste tänka på de äldre vännerna. Det kan inte vara riktigt att människor skall födas och fostras av experter på institutioner för att sedan forslas till nya institutioner och sedan dö. Ingen skall behöva dö på en institution. De äldre skall komma till församlingen. Det är där de måste få sluta sina dagar.

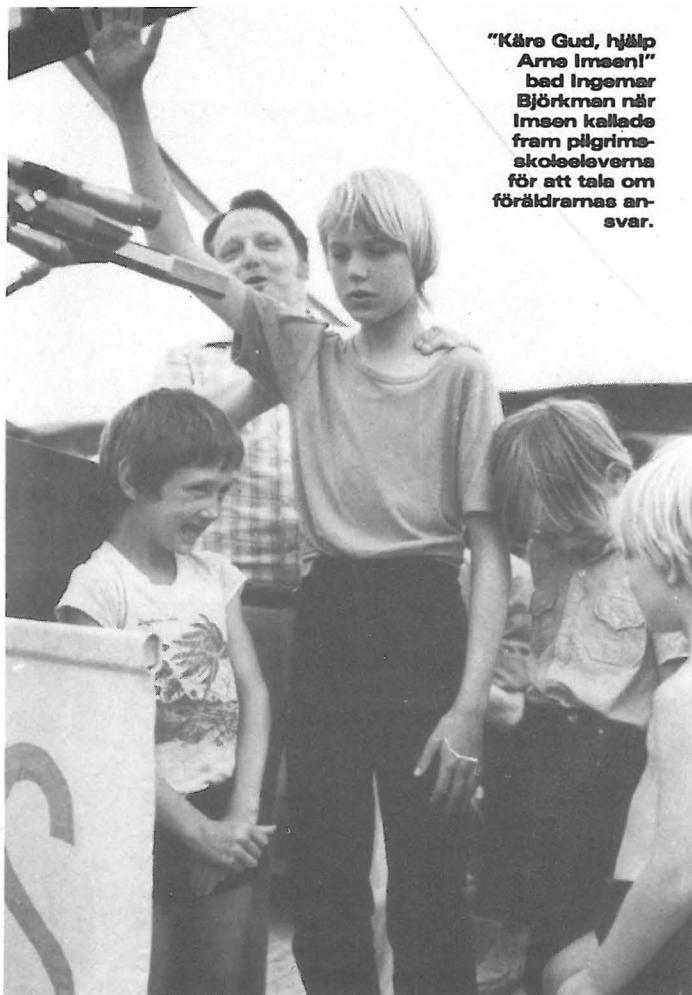
Målet är att barnen skall födas i församlingen, undervisas där, fostras av föräldrarna genom församlingen och få arbeta genom församlingen.

All form av arbetslöshet är också förbjuden i församlingen. Grundorsaken till arbetslösheten är egentligen organisationerna, därför att de har format en arbetsetik som går ut på att göra minimala insatser till maximal utdelning. Arbetet har därför inte längre något egenvärde. Skolan ställer sedan upp och förmedlar denna syn vidare.

Samhället säger till oss: Gå nu dit du vill, handla fritt och tänk fritt! Samtidigt har samhället kapat våra ben, våra armar och drogat vår hjärna. Arbetsgivarna och fackföreningen säger att det inte finns något arbete åt oss när vi söker. Men nu säger jag: Kom till församlingen och få arbete! Jag skall lösa arbetslöshetsproblemet på tre månader. Du får ingen lön men du skall få havregrynsgrodt och god mat.

Om hela storfamiljprojektet vore det mest tokiga i världen, skulle jag satsa på det. Varför? Det är bättre att i tro göra en massa galenskaper än att i otro sitta och kritisera dem som

forts. sid. 26

"Käre Gud, hjälp Arne Imsen!" bad Ingemar Björkman när Imsen kallade fram pilgrimsskoleeleverna för att tala om föräldrarnas ansvar.

Arne Imsen i från attack:

Nu krossar man kärnfamiljen för att bedriva flyttpolitik

Skolans uppgift har i alla tider varit mer att fostra än att utbilda barnen. Därför har man i skolan intill denna dag haft största intresse av att lära barnen tio Guds bud och olika psalmversar. Den tvärförändring som under det senaste årtiondet skett på skolans område, då de kristna elementen undan för undan trängts bort, har således inneburit en fullständig revolution. Det finns knappast någon kulturkrets i världen som förkastat sitt kulturarv så grundligt som vi gjort i vårt land. Barnen får idag lära sig om kristendomen som vilken annan religion som helst; den har likställts med muhammedanismen, buddismen osv.

Det som återstår idag av den grund vårt samhällssystem vilar på, är materialismen och humanismen, två ting som i förlängningen endast kan sluta i kall cynism. Bibeln har utmönstrats som vägledande för barnens fostran. Ordspåskens allvarliga uppmaning, "Vänj den unge vid den väg han bör vandra, så viker han ej där-

ifrån, när han bliver gammal", är en princip som är omöjlig att tillämpa samtidigt med den nuvarande skollagen. Skollagen är nämligen baserad på en evolutionistisk människosyn. I den synen finns tre grundelement: evolutionsläran, psykoanalysen och marxismen. Hela skolschemat är genomsyrat av dessa tre filosofier.

Det är märkligt att de kristna i vårt land funnit sig i situationen så mycket som de gjort. En och annan har dock trätt upp och höjt sin röst emot tendenserna. Redan 1910 varnade lektor P P Waldenström i riksdagen för en utveckling mot en undervisning som gick ut på att fråntröva barnen deras tro. Frågan gällde då kristendomens ställning i skolan.

Waldenström manade fram bilden av rena förföljesetider om föräldrarna resolut motsatte sig en sådan gudlös bearbetning av sina barn och om samhället ändå valde att gå emot föräldrarna.

Men Waldenström fick inte föräldrarna med sig. Utveck-

Den orörliga storfamiljen slogs sönder och blev den mer rörliga kärnfamiljen för att tillgodose de ekonomiska kraven i det industrialiserade samhället.

Nu är också kärnfamiljen för svårhanterlig, så nu håller man på att krossa kärnfamiljen för att lättare göra omflyttningar och bedriva lokaliseringspolitik. Svenska arbetare måste snart flytta runt i hela Europa för att tillgodose industrins och kapitalets behov av arbetskraft. Därför offrar man familjen och stiftar nya lagar som ser ut som om de skall skydda barnen. Det är en avancerad exploatering av människan.

Den här salvan avlossade Arne Imsen under Gärdshytte-konferensen i samband med frågan om församlingens ansvar för barnen. Pilgrimsskolan och hemundervisningen är det enda som kan hindra denna utveckling.

lingen drev obehindrat vidare. Idag har skolan blivit detta sekels största fiasko. I det jättelika experimentet som skolan utgör har våra barn blivit försökskaniner. Vi behöver bara peka på sexualundervisningen som exempel. Den har en form som bara kan karaktäriseras som ren pornografi. Den undervisningen kan saklöst avfärdas från skolschemat.

Utvecklingen på skolans område måste te sig ännu allvarligare med tanke på att skolan idag öppet utsågs vara ett viktigt politiskt instrument för att förändra samhället i en speciell riktning. De kristna har i de flesta fall aldrig insett vilka krafter de tjänat genom sin likgiltighet. Medan de kristna sovit sår fienden sitt ogräs i barnens hjärteåker. Nu får man se denna draksådd växa upp i sina egna hem.

Skolans undervisning har hela tiden sekulariserats. Men sekulariserats har också frikyrkligheten. Den har till och med

forts. sid. 25

Arne Björkman från Radio Maranata intervjuar

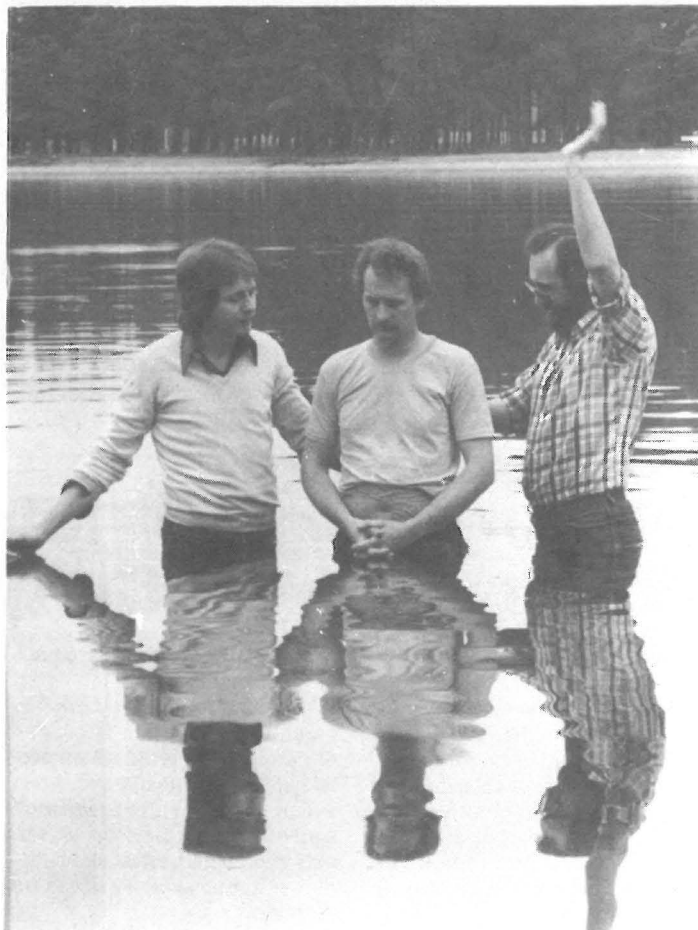
Stina Fridolfsson, som till hösten åter reser till Dom. rep., i samtal med konferensvärdin Gunno Andersson.

Smörgåsberedning tidigt i ottan.

Brodsbrytelse i stora tältet.

Dop vid Hargebaden en tidig morgon kl. 8.

Kaffepaus mellan mötena.

eko

från
Gärdshytte-
konferensen
1981

Foto:
Reino Jilker, Gustaf Jilker

Ulrika "Ica" Lundström, pilgrimsskolele
hjälp till i köket.

**Gustaf Beling, 88 år,
Eskilstuna,
fd häradsdomare:**

— Jag undrar, när jag hört om tendenserna här i den fria världen, om lösningen för våra älskade trossyskon, förföljda i Ryssland, är att komma till Sverige, till den fria världen? Knapast. Gud hjälp oss att inte frukta kommunisterna som nikolaiternas och Balaams lära!

Efter mötena utanför Hans Bryntes originella militärtält.

Ingen tidigare konferens har dominerats av så många barn.

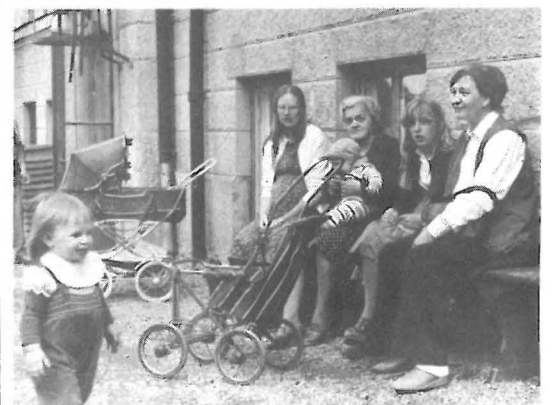
Middag i det fria nedanför Pilgrimshem, Gärdshyttan.

rebro och Sven-Inge Johansson

Ett populärt ställe.

Tre generationer: Birgitta Johansson med dotter Ellenor i vagnen. Dottern Ingallll Germeroth med sin dotter Hanna.

Samspråk i Gärdshytte-solen.

Gerhard Wallgren, Gustaf Larsson och Folke Jacobsson.

Den största olycka vårt land drabbats av är materialismen, och att den som livsstil och mönster fått sin auktorisation av de kristna. I stället för att ändra livsstil har de bejaktat slöseriet och till och med kristnat det.

Som moderna människor skyller vi gärna på strukturerna som orsak till de sociala orättvisorerna. I verkligheten är det människan själv som är problemet.

Så började Arne Imsen sin bibelstudieserie under konferensen, som inte blev någon vanlig konferens. I slutet av veckan hade Imsen hänsynslöst gjort upp med den västerländska kristendomstypen, som fått en totalt förödande dominans inom kristenheten.

Vi har här i de rika länderna en skuld som är obetalbar gentemot den fattigare världen. Rikedom är stöldgods från de fattiga och måste därför tillbaka därifrån den kommit, d v s från de fattiga.

En av de viktigaste frågor som vi idag har att brottas med är fördelningsproblematiken. Det finns knappast någon generation före oss som skuldsatt sig så mycket som vår, inte bara ekonomiskt utan också moraliskt. Vi har skuld emot både människor och övrig skapelse.

Ingen generation före oss har förstört sina existensmöjligheter som vi gjort. Ingen generation som vår har heller fått så mycket i arv av sina fäder av tro, kärlek och offervilja. Våra fäder förvaltade sitt pund väl.

Vad har vi då gjort av det vi fått? Knappast något annat än förbrukat och förslösat det. Skulden är så stor att den egentligen är obetalbar. Förslösandet har skett av renodlad egoism. Resultatet börjar vi ana.

Den största olycka vårt land drabbats av är den renodlade materialismen och att den både som livsstil och mönster fått sin auktorisation av kristna, som i stället för att ändra på sin stil själva bejaktat slöseriet och t o m kristnat det. Man har förfallit till ren hedendom och kvalificerat mångguderiet. Vi har fallit djupare än någon tidigare. Det vi dyrkar är ju ingenting annat än gudar av trä, hö och strå: teknik, byråkrati, stat och organisationer som fått ersätta sann gudsfruktan och personligt ansvar.

En sak har i alla fall blivit klar. De verbala protesterna räcker inte längre till mot orätt-

färdigheten. Det måste till ett handlingsprogram.

Som moderna människor skyller vi gärna på strukturerna som orsak till problemen. I verkligheten är det människan själv som är problemet. Det är hon själv som utgör hotet mot framtiden. Visst har tingen och tekniken stor betydelse men inte större än vad de har för att tjäna människan. Människan måste ändra på sig.

Vad har då de kristna gjort åt missförhållandena? Beklagligt nog har den kristna församlingen i stort sett begränsat sin verksamhet till att bygga kulturhus och ungdomslokaler. En annan sak har varit att förströ människor. Man har bildat blåsorkestrar och startat studiecirklar osv. Församlingens uppgift har begränsat sig till en ytterst smal sektor av livet. Dess verksamhet har egentligen hållit sig så långt borta från verkligheten som den någonsin kunnat.

Orättfärdighet

De dagliga existensfrågorna har således övertagits av andra organ. De har fått hjälpa oss om vi hamnat i svårigheter, kurerat oss om vi blivit sjuka eller övertagit fostran av barnen.

De frågor som nu kommit upp om församlingens sociala ansvar är därför av enorm betydelse. Skulle nu exempelvis fackföreningsrörelsen hamna i skottlinjen beror inte det på att vi vänder oss emot facket utan

därför att vi anser att det finns en bättre form som kan tillvarata människans intressen.

Det är på samma sätt med kulturlivet och tekniken. Vi tar inte upp frågorna om kultur och teknik därför att vi är emot det utan därför att vi vill odla en annan kultur och använda tekniken på ett bättre sätt.

Det är dags att göra upp med den orättfärdiga fördelningen av rikedomarna och resurserna. De kristna har alltför länge ägnat sin tid åt ytliga moral- och helgelsefrågor. Vi har beklagat oss över olika former av det vi menar är synd och vi har protesterat mot homosexualitet och aborter. Vad vi kristna först borde ha gjort är att omvända oss från vårt eget orättfärdiga liv. Vi borde ha tänkt på att dessa yttringar bara varit resultatet av vår egen likgiltighet, materialism och synd.

När Jesus kallade sina lärjungar, bröt de omedelbart upp, lämnade allt och följde honom. Man kan fråga sig om det är några idag som kan känna igen sin egen kallelse i lärjungarnas handlingsätt. Knappast någon. Vi önskar nog i alla fall att vi kunde handla lika radikalt som lärjungarna.

Sälj allt

Sättet på vilket vi löser våra existensproblem som kristna är avgörande för ett sant gudsliv. Det stora problemet för oss är hur vi skall leva och överleva. Ur Gudsrikets synvinkel är dock detta det lilla problemet. Det skulle ha funnits fria predikanter och vittnen i mångtusental idag om inte människor varit så bundna av sociala eller ekonomiska omständigheter.

Efter att Jesus kallat lärjungarna undervisade han dem på flera sätt om egendom och förvalterskap, om trohet och otrohet i förvalterskapet. I Luk. 16 framställde han liknelsen om den otrogne förvaltaren och om den rike mannen och Lasarus. Principiellt handlade hans undervisning om alla lärjungars egendom och resurser, och om deras kropp och tid.

När vi kommer till Luk. 18 läser vi åter igen om ekonomin. Där handlade det om den rike mannen som kom till Jesus för att fråga om livets väg. Jesus sade dock inte till honom att bara åkalla Herrens namn för att bli frälst som vi kanske skulle ha gjort. Han sade: "Sälj allt vad du äger, dela ut åt de fatti-

ga, då skall du få en skatt i himmelen. Kom sedan och följ mig!"

Granskar vi sammanhanget närmare upptäcker vi att Jesus ställde olika saker mot varandra. Den rike mannen hade hållit buden, sade han, och nu frågade han vad han skulle göra för att få evigt liv. Han hade hållit, men inte överlämnat.

Svaret Jesus gav var överraskande. Aldrig hade han kunnat tänka sig att de resurser han förfogade över kunde utgöra ett hinder för det eviga livet.

Offra

Observera att den rike mannen inte frågade vad han skulle offra. Han frågade vad han skulle göra. Den rike mannen var förmodligen redo att göra precis vad som helst för Jesu skull, för det hade han råd med, bara han inte behövde offra något av sitt egenliv.

Den rike mannen hade hållit alla bud — trodde han! Frågan var om han verkligen hade det. Hans rikedom avslöjade honom. Ja, enligt Jesu mening hade han stulit. All rikedom är nämligen stöldgods från de fattiga. Detta borde den rike mannen förstått, men det gjorde han inte för han hade en helt felaktig uppfattning om vad stöld var. Därför sade Jesus till honom att han skulle ge bort stöld var. Därför sade Jesus till honom att han skulle ge bort allt vad han ägde, och han skulle ge bort det till de fattiga, dvs allt det han ägde skulle tillbaka dit varifrån det var taget.

Det var inte till Jesus den rike mannen skulle ge bort sina ägodelar. Han skulle nämligen inte kunna muta Jesus genom sina gåvor. Den rike skulle inte kunna få ett namn för att han gav så och så mycket till Guds verk. Han skulle återlämna allt där det hörde hemma — hos de fattiga.

Vi gör en annan jämförelse. Till lärjungarna sade Jesus: "Följ mig!" Och de lämnade allt och följde honom.

Lärjungarna gick inte bort och sålde något för att följa Jesus. De lämnade däremot allt. För dem fanns allt som de hade förfoganderätten över kvar oförstörbart i släkten. De övergav bara vad de ägde.

Egoismen

Lärjungarna tillämpade samma princip som Jesus gjorde. Han övergav sin himmel. Han hade inte gjort något för att erövra den, därför att han hade

fått den i arv. När Jesus gick här nere på jorden kunde han när som helst återvända, om han ville. Han hade dock ett högre mål i sikte. Han utblottade sig själv ända till döden på korset för att han skulle frälsa människan.

Vi har fyra exempel i lärjungarnas efterföljelse då vi ser att de lämnade allt men ändå hade möjligheten kvar att återvända till det, om kärleken till Jesus en dag skulle kallna. Men så länge kärleken brann het och levande var det omöjligt för dem att återvända.

Nu är frågan: Var det värt priset att lämna allt för att bli människofiskare — eller måste vi bli också något mer därtill, kanske för att visa upp oss och imponera?

I Jak. 4 möter oss en fråga: "Varav uppkommer strider?"

Svaret är egoismen.

Läser vi vidare i kapitlet ser vi hur det poängteras, att den en-

med att ge en och annan allmosa till Guds verk.

För det mesta har vi nöjt oss med att be till Gud om väckelse. Bönen har blivit ett sätt att döva vårt samvete. Vi beder om människors frälsning men tänker på att få ett nytt namn i matrikeln. Det är egentligen samfundsegoism. I stället för att överlämna oss åt Herren, tar vi alla krafter som egoismen kan prestera och satsar dem i salvelsefulla böner.

Kan då bönen vara ett tecken på avfällighet? Ja, sådana böner är gudsfientliga böner, eftersom de leder till världens vänskap och inte till Guds vänskap.

Vad var det för rop som hördes från Sodom på Lots tid? Det var ropet från arbetarna som inte fått ut sin lön, läser vi i Jak. 5:4.

Den största omoral som finns är att samla på sig ägodelar och tro sig skapa trygghet

ARNE IMSEN:

Rikedom är stöld

Gustaf Jillker refererade bibelstudierna.

da kraft som kan göra upp med vår egoism och våra lyckodrämmor är Jesu kärlek. Det är Jesu kärlek som gör att vi blir redo att följa honom ända till slutet.

Det är egoismen som är orsaken till alla strider. Det här landet hade varit skakat av väckelse för länge sedan om Gud fått göra upp med vår egoism. Vi beder: "Sänd väckelse!", när vi i stället borde ha svarat på Jesu direkta kallelse: "Följ mig, så skall jag göra eder till människofiskare!" Vi har svikit denna kallelse. I stället för att bli människofiskare, har vi dröjt kvar och vårdat våra revir, våra rättigheter och vårt sociala arv. Vi har kanske på sin höjd nöjt oss

genom dem, när andra människor dör av hunger och svält.

Vad bestod egentligen synden i Sodom av? I Hes. 16 läser vi om att fastän höghet, överflöd och tryggad ro hade blivit Sodom beskärd, understödde man likväl inte den arme och fattige.

Sodoms situation hade också med fördelningen av resurserna att göra. Orsaken till det som ledde fram till att Sodom och Gomorra blev det varnande exemplet, var den sociala orättfärdigheten. Jesus

forts. sid. 24

Foto: Reino Jillker

Så här strax efter konferensen på Gärdshyttan har jag en sådan överväldigande erfarenhet att smälta, att det känns svårt att överhuvudtaget säga någonting. Men genom den nåd som Herren har givit mig tror jag att jag ska kunna ge en sammanfattning av mina intryck, som inte är missvisande.

Vad som dock stämmer en till ödmjukhet är ju den ännu okända betydelsen för framtiden, när man ser hur just denna konferens tar vid i ett andligt skeende, som har pågått under hela min tros tid, och som jag har sett gestaltas på olika vis, i olika sammanhang och situationer.

Själva konferensens tema: "Av tro till tro" talar ju just om ett skeende, ett pågående verk. Och vad det är för verk ser vi ju klart när vi läser bibelversen från vilken detta tema är hämtat: "Rättfärdighet från Gud uppenbaras...", dvs inte vilken rättfärdighet som helst, utan Guds rättfärdighet, och den uppenbaras, den blir synliggjord och tar gestalt "av tro till tro". Och kan man tänka sig en bättre plats att erfara detta än där så många troende samlas, från olika håll, ifrån hela världen?

Guds rike

Av den enes tro och till den andres, har vi som varit samlade i Gärdshyttan, sett Guds rättfärdighet uppenbaras. Och det är sannerligen Jesus Kristus som ska ha äran för detta. Prisat vare Jesu namn!

Utan att det har tagits någon särskild avgift, vare sig för mat eller logi, så har flera hundra hängivna och Kristus-troende människor kunnat delta i detta under en dryg vecka, och hört Herrens dyrbara ord, under det att Anden har ledsagat och uppenbarat i vad som är Guds vilja idag. Särskilt broder Arne Imsen, men också andra bröder från Sverige, ifrån Afrika, Latin-Amerika och USA bla, har stått för predikan och undervisning. Och med dem har många vittnat, sjungit, profeterat och tillbedit och lovsjungit Jesus, Guds Son.

Det har gällt Guds rike, vad Gud förväntar sig av sin församling i ekonomiskt och socialt avseende. Det har gällt Jesus själv, hans blod och hans profetiska uppgift som Guds Lamm,

Gripande att se vad Gud gör

Text: Hans Lindelöw

Reflektioner och intryck efter en intesiv konferensvecka på Gärdshyttan

det har gällt uppenbarelsens betydelse och det har gällt Guds kraft. Men en särskild betoning har verkligen ägnats åt just trons betydelse och konsekvenser, något som bla har visat sig i hur många gånger Hebr. 11 har fått vara utgångspunkt för förkunnelse och vittnesbörd, och genom de afrikanska brödernas budskap.

Och inte minst de samtal, som har hållits bittida och sent med enskilda och grupper av individer, har återspeglat vad Gud gör idag. Det har funnits gott om tillfälle till gemenskap, och det har knappast gått att undkomma Ordets verkan ens om man hade velat, så rikt som det har visat sig i oss under dessa dagar.

Positivt

Det har ju inte heller varit vilken sammankomst som helst, inte ens vilken kristen sommar-konferens som helst, utan det har varit Guds sommarkonferens i Sverige. Det är jag övertygad om, och den har hållits i Jesu heliga och obefläckade namn. Ära vare Jesu namn!

Kanske tänker någon som läser detta att det verkar överdrivet, och att det inte kan vara så uteslutande positivt. Och angående denna invändning vill jag

bara påminna om att "för Gud kan inget vara omöjligt" Luk. 1:37. Genom tron på Jesus Kristus är Guds rättfärdighet det väsentliga i våra liv, och den visar sig! Det är bara så! Den visar sig genom bröderna i Kristus, de äldre såväl som de yngre, den visar sig genom Herrens tjänarinnor, den visar sig genom leenden och tjänster och i hälsningar; den visar sig genom vishet och den visar sig genom förstånd. Så visar Anden Kristus för var och en i en så'n här konferens, förutom den inre och osynliga uppenbarelse som ingen människa kan förmedla eller verka förmedlande för. Lovad vare Jesus! Halleluja!

Guds vila

Men jag ska ärligt tillstå att jag har saknat något. Och inte bara något, utan några. Jag har saknat dem som jag vet att Gud har frälst av nåd och kallat och även utrustat med andliga gåvor i denna tid och som skulle vara med och bära upp detta verk som medtjänare. Och jag har inte saknat dem för min egen skull utan för deras skull, ty de behöver denna Guds rättfärdighet som uppenbaras "av tro till tro", också de.

Emellertid kan det finnas skäl att påminna om Guds lång-
rhodighet och hur Herren är saktmodig med oss alla. Om vi har kommit framåt på vägen så har vi ingen berömmelse av det. Det är Gud som har lett oss. Har vi däremot blivit efter på vägen så ska vi veta att det gäller att kämpa för tron, enligt Judas vers 3, för att få komma in i den utlovade vilan, som det talas

om i Hebr. 4. Guds rättfärdighet är nämligen en vila och inte en kamp. Man kan säga att medan människorättfärdighet är en kamp, ett ständigt strävande att nå upp till en viss standard som man ändå inte når upp till, så är Guds rättfärdighet en vila, därför att det är något som Gud tillräknar oss genom tron, och inte på grund av vad vi har gjort. Däremot är människotro mest en vila, en slags sentimental slöhet utan värde, medan Guds tro verkligen är en kamp.

Nu blev visst detta en förhållandevis fristående betraktelse i sammanhanget. Inte desto mindre uttrycker det vad som rör sig i artikelförfattarens hjärta i samband med Maranatas sommarkonferens 1981, och det tror jag är den helige Andes verk, liksom hela konferensen i övrigt.

Oregistrerade

Prisad vare Herren Jesus Kristus! Vad som särskilt har gjort intryck har ju varit rapporterna från storfamiljen i Malmö, och det som de har fått erfara av samhällets motvilja. Det klara förhållande som finns mellan denna situation och situationen för de oregistrerade kristna i Sovjetunionen har ju utgjort ett frapperande vittnesbörd om tidsläget. Syster Nadja kom och redogjorde för församlingens erfarenheter i Sovjet, den första söndagförmiddagen, och det är klart att, jämförelsen har en kontrast, men likväl finns den där. Och den ännu mycket gåtfulla, men samtidigt skrämmande tydliga iakttagelse som Arne Imsen på ett särskilt vis har gjort beträffande förhållandet mellan registrerade och oregistrerade kristna i Ryssland, och den praktiska konsekvensen därav i förhållande till motsvarande kategorier i Sverige, utgör ju om inte annat en skakande varning för ens tro och samvete, att inte ta det lätt med den ganska näraliggande, östlige grannen, och de heligas behov, som finns där.

Detta är en tid då många kristna har särskilt uppmärksammat de onda andarnas verklighet. Och vad bibeln lär oss är ju att det finns ett intimt samband mellan dem och de storpolitiska maktkoncentrationerna. I stället för att bekymra oss för vilken andefurste som råder över den och den staden, och bedja och spekulera och befalla djävulen att fara av och an, kanske vi skulle fara

forts. sid. 26

Ernst Höglander talar inför 25 000 personer i Sao Paulo.

Foto: Matz Emanuelsson

Liw och Matz Emanuelsson på snabbvisit i Brasilien

Här har katolikerna börjat bilda storfamiljer

Liw och Matz Emanuelsson, som bor i storfamilj i Bromma, har varit i Brasilien och hälsat på Ernst, Doris och Nils Höglander. I lagom tid före konferensen återvände de med färiska hälsningar till vännerna i Sverige. De berättar här för Ulla Näsholm om sina upplevelser.

Text: Ulla Näsholm

Liw och Matz Emanuelsson.

Brasilien är ett ganska både stort och tätbefolkat land, där väckelsen har gått fram på ett sätt som kanske ingen annanstans. Ett rikt land med många naturtillgångar, men med stor arbetslöshet och med en analfabetism på över 30 %.

Familjen Höglander bor i Bragança, 7 mil norr om Sao Paulo, och där bodde Liv och Mats under sin tid i Brasilien.

— Det enda sättet att göra något är att åka ner och bara *leva*, och utifrån det får man sedan se vad det kan bli.

Det är Liw Emanuelsson som säger så.

Efter en månads vistelse är det svårt att hinna smälta och sortera alla intryck, menar de. Vi fick i alla fall under konferensen på ett personligt och gan-

ska oregisserat sätt ta del av deras upplevelser.

— Allt var så totalt annorlunda än här. Gudstjänstlivet är sjudande och människorna tillbeder verkligen med hela sin värrelse.

— Vi såg många uppleva helbräddagörelse. Förlamade människor reste sig upp, och man såg konkret och påtagligt hur Gud gjorde under. Så tron var levande och verksam. Människor omfattade spontant och ivrigt det som predikanten sa.

Inga betänkligheter

Men det där med att frälsningen skulle omfatta *hela* livet, det som ligger utanför själva gudstjänsten också, det hade man inte riktigt klart för sig.

— Som ett exempel kan jag nämna att man har inga betänkligheter att som troende arbeta som militär eller i showbusiness. Det är *arbetet* som är viktigt. Man kan ju ha möjlighet att vittna för sina arbetskamrater.

Liw, som kvinna och mor till fyra barn, funderade mycket på hur en svensk familj rent praktiskt skulle kunna fungera i Brasilien. Hon försökte sätta sig in i hur det skulle vara för henne och familjen om de skulle bo där.

— Med fyra barn — hur skulle vi klara oss? Hur skulle det bli med skolan, med hemundervisningen...? Det allra viktigaste för en brasilianare verkade vara att få gå i skolan, att få studera....

"Brasil para Christo" är det

arbete som de var med i under den mesta tiden och det är där som också Doris och Ernst Höglander arbetar. Pastor Sebastian Magalhoes, som var i Sverige i Maranataförsamlingen 1971, leder det arbetet som är en utbrytning från pingströrelsen. Grundaren är Emanuel de Mello.

Man var väldigt sträng med att inte besöka andra kyrkor eller församlingar och det stod en anvisning i kyrkan om att det var *förbjudet* att göra så.

Katolska kyrkan

Katolska kyrkan hade de evangeliska kristna gjort upp med. De hade tagit avstånd från helgonbilder och liknande. Sebastian Magalhoes började sitt arbete med att riva ner helgonbilder och det resulterade i att människor förföljde dem. Den första tiden var svår och påfrestande. Trots motstånd växte arbetet och församlingen har tagit hand om många föräldralösa barn och delar också ut mat och frukt till näraliggande områden.

Matz berättar vidare:

— Vi blev verkligen fascinerade av pastor Magalhoes' arbete. Han arbetade hårt hela dagarna med olika byggnadsarbeten och så åkte han på kvällarna till olika platser och hade möten.

— Vi var med på olika möten och fick se hur det fungerade. Bl a har han en *chacara* — en typ av lantgård eller mindre farm. Dit vill han att svenska ungdomar skall komma och arbeta. Ungdomar från hans församling skulle då komma till Maranataförsamlingen i Sverige och på det sättet åstadkomma ett utbyte som kan vara givande för både dem och oss.

Fattigkvarteren

Favelas, fattigkvarteren som finns överallt och där det bor miljontals människor, döljer man ibland bakom jättelika reklamskyltar. Men där mitt i fattigdomen, förnedringen och analfabetismen, dit har katolska kyrkan gått. Präster, munkar och nunnor har gått in där och bildat kommuniter och på det sättet gjort den stor insats för människorna. Så har kyrkan befast sina positioner.

— Det är så att man skäms, menar Liw och Matz. De evangeliska kristna har liksom stannat och vill helt enkelt inte se något utanför sin egen värld.

Entusiastiskt pekar Matz också på de möjligheter storfam-

forts. sid. 24

Penningbe

När man kommer från ett land som Sverige, med hög välfärd och en väl genomförd socialism, till ett land som Brasilien, med en skillnad likt ett gapande svalg mellan olika grupper av människor, fattiga och rika, faller det sig kanske ganska naturligt att man reflekterar över penningen, dess åtrå, makt, fördelning, förbannelse och välsignelse.

Liksom i eldskrift framför mina ögon har dagligen ett ord av aposteln Paulus stått framför mig: "Penningbegäret är roten till allt ont".

Text:
**ERNST
HÖGLANDER**

Detta har i sin tur föranlett mig att studera och se hur Jesus och apostlarna behandlar detta så delikata ämne. Jag är förvånad över med vilken skärpa varningarna slungas ut i en övertygelse i ande och kraft som man inte kan ta miste på. Förvånad därför, att det som Jesus och apostlarna så klart och tydligt varnar för och ställer under hårda domar, det har man i de flesta av dagens kyrkor och församlingar lyckats ge en helt annan innebörd och policy. En välsignelsens gloria strålar omkring varje krona så fort den kommit innanför kyrkolokalens väggar.

I sitt brev till evangelisten Timoteus undervisar och varnar Paulus för de intellektuella, de som menade sig förstå den positiva sidan i kristendomen, de som satt inne med kunskapen, gnosis, de "som menade att gudsfruktan är ett medel till vinning".

"Ja" skyndar aposteln sig vidare att utropa, "gudsfruktan i förening med förnöjsamhet är verkligen en stor vinning. Vi hava ju icke fört något med oss till världen, just därför att vi icke kunna föra något med oss ut därifrån. Hava vi föda och kläder, så må vi låta oss nöja därmed. Men de som vilja bli rika, de råka in i frestelser och snaror och skadliga begärelser, som sänka människorna ned i fördärv och undergång. Ty penningbegäret är en rot till allt ont; och somliga hava låtit sig

så drivas därav, att de hava vilats bort från tron och därigenom tillskyndat sig själva många kval. Men fly sådant du gudsmänniska, och far efter rättfärdighet, gudsfruktan, tro, kärlek, ståndaktighet, saktmod" (1 Tim. 6:6-11).

När Jesus hade avslutat sin svårbegripliga predikan om penningen och ägodelars förvaltning, då drev fariséerna, som var penningkära, gäck med honom. Men Jesus gav dem svar på tal:

"I hören till den som göra sig rättfärdiga inför människorna, men Gud känner edra hjärtan, ty det som bland människor är högt är en styggelse inför Gud."

Det fanns så mycket gott och fint i evangelium om Guds rike så "var man vill storma ditin."

"Men," fortsatte Jesus: "snarare kunna himmel och jord förgås, än en enda prick av lagen kan falla bort."

Guds rike

Jesus predikade inte ett laglöst evangelium eller ett evangelium där vissa föreskrifter kunde bytas ut mot annat tilltalande och vinstgivande för människan. Han skärpte lagen till sitt yttersta, så det inte fanns en chans för egoism och självhävdelse.

Om HERRREN var noga med hur Guds folk handlade och förvaltade det de ägde i gamla förbundet, så var han inte mindre

noga i nya. På ett rättfärdigt och gudfruktigt sätt skulle Guds avskilda folk i allt sitt handlande, i varje detalj, utmärka sig framför alla andra folk. Får och oxe, åsna och ko, åker, säd, vin och olja, kläder och andra ting, allt i det mänskliga vardagliga livet var medtaget och var det givet klara och tydliga förhållningsregler om.

Och precis samma livsprincip genomsyrade hela Nya Testamentets lära och evangelium om Guds rike. Det tyckte inte fariséerna om. Det var lagar och paragrafer som hade tagits bort eller ändrats och ersatts av mera vinstgivande och lättare paragrafer.

Nu ville massorna storma in i Guds rike. Det hade varit lätt för Jesus att få en massväckelse, men för varje predikan han höll tunnades skaran ut, så att han till sist var ensam och allena, övergiven av alla.

"Har du av någon tagit hans mantel i pant, så skall du giva den tillbaka åt honom, innan solen går ned; den är ju det enda täcke han har, och med den skyler han sin kropp. Vad skall han eljest hava på sig, när han ligger och sover? Om han måst ropa till mig, så skall jag höra, ty jag är barmhärtig" (2 Mos. 22:26-27).

"Om någon, vare sig en broder eller en syster, saknade kläder och vore utan mat för dagen och någon av eder då sade till denne: 'Gå i frid, kläd dig varmt och ät dig mätt' — vartill

gagnade detta, såframt han icke därefter gäve honom, vad hans kropp behövde? Så är också tron i sig själv död, om den icke har med sig gärningar" (Jak. 2:15-17).

De förtryckta

Änkor och faderlösa skolen I icke behandla illa. Behandla du dem illa, så skall jag förvisso höra deras rop, när de ropa till mig; och min vrede skall upp-tändas..." (2 Mos. 22:22-23).

En gudstjänst, som är ren och obesmittad inför Gud och Fadern, är det att vårda sig om fader- och moderlösa barn och änkor i deras bedrövelse och hålla sig obefläckad av världen" (Jak. 1:27).

"Hören nu, I rike: Gråten och jämrnen eder över det elände, som skall komma över eder. Eder rikedom multnar bort, och edra kläder frätas sönder av mal; edert guld och silver förrostar, och rosten därpå skall vara eder till ett vittnesbörd och skall såsom en eld förtära edert kött. I haven samlat eder skatter i de yttersta dagarna. Se, den lön I haven förhållit arbetarna, som hava avbärgat edra åkrar, den ropar över eder, och skördemännens rop hava kommit fram till Herren Sebaots öron. I haven levat i kräslighet på jorden och gjort eder goda dagar; I haven gött eder av hjärtans lust 'på eder slaktedag'. I haven dömt den rättfärdige

gäret!

skyldig och haven dräpt honom; han står eder icke emot" (Jak. 5:1-6).

Jesus sade att förvaltaren hade handlat klokt. I en svår situation som han själv orsakat och som inte kunde försvaras, förstod han att förebygga den förestående kraschen genom att skaffa sig vänner medelst gåvor och offer. Det var för mycket för fariséerna.

"Av det som fyller din lada och av det som flyter från din press skall du utan dröjsmål frambära din gåva" (2 Mos. 22:29).

Rofferi

Men trots dessa klara instruktioner måste senare profeten Malaki anklaga Guds folk för rofferi och undanhållande av det som skulle höra Herren till:

"Herrens bord behöver man icke akta" och "Herrens bord kan man gärna försumma, och den spis som gives därtill, behöve man icke mycket akta. Ja, I sägen, icke är det mödan värt! Och så handhaven I det vanvördigt, säger Herren Sebaot".

"Fören fullt tionde till för rådshuset, så att i mitt hus finnes mat, och prøven så, hurudan jag sedan bliver, säger Herren Sebaot. Förvisso skall jag då öppna himmelens fönster över eder och utgjuta över eder riklig välsignelse" (Mal. 1:7, 12, 13; 3:10).

Allt gemensamt

Det tiondegivande som profeten rekommenderade är svårt att på ett för Herren välbehagligt sätt praktisera. Det finns i dagens kyrkor inget "förrådshus". Det finns inget kök och ingen spis. Var och en äter hemma hos sig. Kärleksmåltiderna som praktiserades i den urkristna församlingen har försvunnit. Det var inte bara offerboxen de

hade gemensamt i den första församlingen. De hade allting gemensamt.

"Och i hela skaran av dem som trodde var ett hjärta och en själ. Ingen enda kallade något av det han ägde för sitt, utan de hade allting gemensamt. Och med stor kraft framburo apostlarna vittnesbördet om Herren Jesu uppståndelse; och stor nåd var över dem alla. Bland dem fanns ingen som led nöd; ty alla som ägde något jordstykke eller något hus sålde detta och buro fram betalningen för det sålda och lade den för apostlarnas fötter, och man delade ut därav, så att var och en fick, eftersom han behövde" (Apg. 4:32-35).

Sedan Jesus hade avslutat sin undervisning om den "orätt-rådige Mamons goda", serverade han ännu en liknelse om klasskillnadens orättvisor och konsekvenser, som sträcker sig bortom tidens gränser och upp-enbarar sig i en realistisk och överraskande verklighet, som man minst av allt hade väntat sig.

Lots tid

Och Jesus reflekterade själv över de budskap, han som Guds son måste förkunna för människorna och sade till sina lärjungar:

"Det är icke annat möjligt, än att förförelser måste komma..."
"Tagen eder tillvara" (Luk. 16; 17:1-3).

"Såsom det skedde på Lots tid", säger Jesus, "människorna åto och drucko, köpte och sålde, planterade och byggde, men på den dag, då Lot gick ut från Sodom, regnade eld och svavel ned från himmelen och förgjorde dem allesammans, alldeles på samma sätt skall det ske den dag, då Människosonen uppenbaras" (Luk. 17:28-30).

Och Herren sade: *"Ropet från Sodom och Gomorra är stort,*

och deras synd är mycket svår; därför vill jag gå ditned och se, om de verkligen i allt hava gjort efter det rop som har kommit till mig; om så icke är, vill jag veta det" (1 Mos. 18:20-21).

Utjämning

"Se, detta var din syster Sodoms missgärning; fastän höghet, överflöd och tryggad ro hade blivit henne och hennes döttrar beskärd, understödde hon likväl inte den arme och fattige. Tvärtom blevo de högfärdiga och bedrevo, vad styggeligt var inför mig; därför försköt jag dem, när jag såg detta" (Hes. 16:49-50).

Ropet från de förtryckta skolorna överallt i världen idag är icke mindre än det var från Sodom fordom. Enda skillnaden i så fall skulle kanske vara, att det är få som ropar till Herren.

Man ropar efter rättvisa och hämnd. Man ropar efter en annan tingens ordning. Uppror, revolutioner, kidnappningar, överfall, mord och krig kommer att tvinga fram maktthavarnas kapitulation på den ena orten efter den andra och en annan tingens ordning.

En utjämning kommer att ske. Det kommer en tid då det kommer att bli drägligare för massorna. Ett helt nytt ekonomiskt system som ger rättvisa åt de förtryckta och som kommer att bejublas och beundras

av hela världen (Upp.13:11-18).

Redan nu har vi lärt oss och vant oss, att bejubla och beundra alla tekniska framsteg, som gör, att vi får det bättre, bekvämare och mera drägligt i vårt privata vardagsliv och vår tillvaro i denna värld. Hela världen är medveten om sin tacksamhetskuld, bl a till Amerikas Förenta Stater, som givit världen dessa "välsignelser."

Några enstaka marginella och originella typer och religiösa minoriteter, kommer inte att acceptera det nya systemet.

Martyrväckelse

Även i denna tid kommer det att finnas sådana som har haft en vision och tränat sig för ett liv oberoende av Antikrists globala system. De har under decenni-er, känt igen anden i de fagra talen och löftena. De har gått ut från världen, lidit hån och förakt från namnkristna kyrkor och religiösa organisationer. Nu ska väl ändå, i en tid som denna, väckelsen komma till kommuniteter och storfamiljer...!?

En martyrväckelse bryter fram i världen, underjordisk, utan propaganda och reklam. Ingen ledare eller evangelist får äran. Ingen ekonomisk vinst. Endast ett överflödande kristet kärleksliv. Urförsamlingen har uppstått! Jesus kommer på skyarna! Segern är vunnen! ■

□ □ □ I en artikel i DN den 3/12 1980 under rubriken "En ny världsbild växer fram" så kan vi läsa verkligt "sensationella" nyheter. Jag citerar från inledningen: "alla har vi i skolan fått lära oss Darwins teori om 'det naturliga urvalet'. De starka överlever, de svaga går under, på så vis går utvecklingen framåt, sa Darwin. Detta är en av många 'sanningar' som omvärderas idag."

Det är Jan Grönholm, författare och samhällsvetare som citeras. Grönholm vill enligt artikeln sprida kunskapen och idéerna om en ny världsbild, en ny världsåskådning. En del av dem har han tagit upp i sin bok "Helhetssyn och framtidsstro" utgiven i samarbete med "Sekretariatet för framtidsstudier". Jag har läst boken och rekommenderar den inte. Den innehåller en blandning av utvecklingsmystik, panteism, ockultism m.m.

Låt oss fortsätta och se vad man säger om Darwin i artikeln. Vad har man att sätta i hans ställe? Jag citerar: "De flesta människor i västerlandet har lärt sig att utvecklingen går framåt genom att den starkare slår ut den svaga. Men i den nya världsbilden säger man att alla arter samspelar med varandra. I samspelet sker utvecklingen: ju bättre rovdjuret kan jaga, desto bättre blir bytesdjuret på att fly."

Vad består det nya i?

Man kan verkligen fråga sig vad består det nya i här? Det bäst jagande rovdjuret och det framgångsrikaste flyende bytesdjuret skulle överleva och detta skulle tydligen vara drivkraften för en aldrig ifrågasatt evolution. Här står tydligen den gamla fula Darwinska läran kvar.

Jag citerar vidare: "Det är inte så att utvecklingen sker efter en bestämd plan, mot högre och högre ordning. Snarare är det så, menar de, att kaos och oordning är ett fruktbart tillstånd. Ur kaos växer ordning."

Det är uppenbart att människor idag i vårt Sverige och över hela världen vänder sig bort ifrån en materialistisk världsbild som nu också av vetenskapsmän börjar genomsådas som varande full av inre motsättningar och för begränsad att helt tolka verkligheten. Man börjar upptäcka att den grund man står på är som ett gungfly.

Hur har det här gått till? Jag vågar påstå att den vetenskap som är vård att kallas vetenskap har kommit till i ett sam-

Vetenskapen strider inte mot bibeln

Text: Fred Örtegren

Den materialistiska världsbilden och Darwins evolutionsteori överges nu av alltfler människor. Kritikerna menar att den är full av inre motsättningar och för begränsad för att helt tolka verkligheten.

Vad vill man då sätta i stället, frågar Fred Örtegren, som följt debatten på nära håll.

Själv svarar Fred Örtegren att vetenskapens syfte borde vara att ära Gud och tjäna människorna.

hälle påverkat av bibelns undervisning, alltså av sanningen. "Summan av Ditt Ord är sanning" Ps. 119:160.

Kristna nydanare

De flesta vetenskapsmän som i gångna tider varit nydanare och så bidragit till vår världsbild har haft en kristen beaktelse. Jag kan nämna namn som Newton, Kepler, Cartesius och Bacon. Tidigare var det också så att även de vetenskapsmän som ej var troende var starkt påverkade av bibliskt tänkande.

Nå, borde då inte vår "vetenskapliga" världsbild tillfredsställa oss? Den vetenskap som vi har är materialistisk och mekanistisk. Detta betyder inte att den i och för sig är ogudaktig men den är begränsad till ett studium av naturen som ett naturligt system. Man har studerat sambanden mellan naturliga orsaker och verkningar och formulerat sådana samband som hypoteser, teorier och naturlagar.

För en kristen borde inte den vetenskapliga metodiken och dess tillämpning innebära något problem. Job 12:8, "tala till jorden och den skall undervisa dig", visar att Gud rekommenderar den empiriska metodiken.

Den kristne vet att "vår kunskap är ett styckverk", 1 Kor. 13. Hon vet också att de områden som är tillåtna eller för den som lever i nya förbundet "nyttiga", 1 Kor. 6:12, för utforskning är begränsad. Människan tillåts exempelvis inte att utföra några parapsykologiska experiment där andevärlden kontaktas, 5 Mos. 13:10-12.

Inom vetenskapen arbetar man med hypoteser, teorier och modeller. Inga hypoteser som strider mot Guds ord borde uppställas, dessa kan aldrig bli nyttiga eller fruktbärande. Nu är tyvärr den så kallade vetenskapen full utav sådana ogudaktiga teorier som utav förblindade människor presenteras som fakta. De vetenskapsmän och lärare som vägrar att acceptera lögnerna beskylls för att vara ovetenskapliga och inkompetenta.

Det är uppenbart att vetenskap vare sig sann eller falsk eller otillåten ej kan tillfredsställa människans andliga behov lika lite som mat eller dryck kan det. När människan har förkastat den enda kunskap som kan frälsa, kunskapen om Jesus Kristus så drivs hon till att ersätta denna kunskap med substitut som dock ej kan tillfredsställa.

Så drivs människan vidare i sitt sökande under det hon fördärvar och skövlar det som skulle tjäna henne och påminna henne om Guds härlighet.

I Rom. 1:18-22 läser vi:

"Ty Guds vrede uppenbarar sig från himmelen över all ogudaktighet och orättfärdighet hos människor som i orättfärdighet undertrycka sanningen. Vad man kan känna om Gud är nämligen uppenbart bland dem; Gud har ju uppenbarat det för dem. Ty hans osynliga väsen, hans eviga makt och gudomshärlighet hava ända ifrån världens skapelse varit synliga, i det att de kunna förstås genom hans verk. Så äro de då utan ursäkt. Ty fastän de hade lärt känna Gud, prisade och tackade de honom dock icke såsom Gud, utan förföllo till fåfängliga tankar; och så blevo deras oförståndiga hjärtan förmörkade. När de berömdo sig av att vara visa, blevo de dårar."

I 1 Tim. 6:20 läser vi:

"Vänd dig bort från den falskeligen så kallade 'kunskapen' vilken några föregiva sig äga, varför de ock hava farit vilse i fråga om tron."

Lögnaktig vetenskap

Jag vet inte exakt vilken så kallad kunskap Paulus avsåg men uppenbarligen är mycket av det som idag anses vara kunskap eller vetenskap av detta slag att vi må vända oss bort ifrån den och avslöja den som lögn och villfarelse. Vi har Guds Ord som rättesnöre och kan med Ordets hjälp under Guds Andes ledning pröva vad som är nyttigt och Gud välbehagligt. "Gud i ditt ljus ser vi ljus".

Vetenskapens syfte borde vara att ära Gud och att tjäna människorna. För att så skall ske måste vetenskapen liksom all annan mänsklig aktivitet underordna sig Guds Ord. Detta skulle medföra att Guds väsen, hans makt och gudomshärlighet blev känd och förstådd bland människorna. Denna kunskap om Gud måste föregå kunskapen om Guds frälsningsverk i Jesus Kristus ty Skriften säger: "Ty den som vill komma till Gud måste tro att han är till och att han lönar dem som söka honom".

Människan borde genom tillämpad vetenskap (teknik) uppfylla sin plikt enligt 1 Mos. 1:28 att råda över den lägre skapelsen. Visserligen har genom människans syndafall jorden ådragit sig en förbannelse "för den skull som lade den därunder" (Rom. 8:20.) Människans

"Mitt folk har inga biblar"

Resebrev från Rumänien av EL

"Mitt folk har inga biblar."

Orden mötte oss som ett slag i ansiktet dagen innan vi skulle resa till Rumänien på ett par veckors semester. Min hustru ringde upp Missionen och frågade om det var sant — jag skickades av henne samma kväll att hämta ett par biblar — eller testamenten — samt någon annan litteratur för barn.

Egentligen var jag emot det — varför utsätta sig för fara i onödan? — men jag gjorde som tjänaren i Bibeln, jag gick.

Testamentena nedpackades i min portfölj, bland ordböckerna, de tog ej stor plats och syntes ej mycket. Frågan var hur mycket tullmännen skulle riva i bagaget?

Flygresan gick bra — den vanliga tullvisitationen vidtog vid framkomsten. Tullmannen öppnade min portfölj, tog ut necessären och öppnade den samt letade igenom den omständigt. Ingenting. Han tog upp en lärobok i ryska, vägde den bestämt i handen men lade ned den. Över ordböckerna och testamentena strök han blott med fingret, och vi var fria att gå in.

Påföljande morgon, som var en söndag, begav jag mig redan vid 9-tiden från hotellet. Med mig hade jag två stora plastkassar, fyllda med allehanda barnkläder och andra kläder, vilket hade blivit överflödiga,

och som vi tagit med. I botten på varje plastkasse låg ett nytt testamente.

Jag hade besvär med att komma iväg, därför att växlingskassan på hotellet skulle öppna klockan 9, men alla var naturligtvis försenade, så jag kom iväg först vid halv-tio tiden.

Allt timade exakt

Gångmarschen till bussen "timade" emellertid precis, just som jag såg hållplatsen dök bussen upp — fullpackad till bristningsgränsen. Innan kön hunnit tränga sig på, hann jag fram och kom med, inträngd som en sill i en sillåda — jag kunde knappt röra mig, ännu mindre betala biljetten, som ingen förresten frågade efter.

Vid framkomsten till busstationen i stadens centrum tog jag mina kassar, över vilka jag — trots den tryckande hetten — hade lagt min regnrock för att de skulle synas mindre — och gick långsamt stadens huvudgata framåt — under platanernas skugga. Denna skugga var nödvändig, det var redan så hett, att jag fick blåsor under skosulorna och marschen framåt huvudgatan visade sig räcka åtminstone 2-3 kilometer.

Jag hade noga inpräglad stadsplanens utseende i minnet från en karta, så jag behöv-

de inte fråga. Vid var och vart annat kvarter stod eljest beväpnade vakter i sommarhettan med sina karbiner och stirrade stelt framför sig. Jag tittade inte på dem och de tittade inte på mig — åtminstone inte efter vad jag såg. Vid varje ny korsande gata måste jag göra smärre invikelser för att se efter det rätta gatunamnet, men det dröjde. Inte förrän som jag tyckte efter en evighet, gick jag rakt på den rätta gatan och böjde av till vänster.

Det var längre än jag trott — kassarna tyngde, solen gassade — platanerna var slut på denna sidogata. Just som jag var på vippen att fråga någon upptäckte jag den rätta tvärgatan. Jag gick några steg åt fel håll, vände sedan och gick åt rätt håll och hörde strax sången. Sången som trängde ut från ett hus med öppna dörrar och rätt mycket folk utanför på trappan.

Jag gick uppför trappan utan att se mig om — folk vek till sidan åt höger och vänster, och jag kom in i portalen. Även här vek man undan, och jag steg in i kyrkan, vilken var fullpackad med folk, samt sjönk ned på en stol till höger, som var ledig. Strax kom vaktmästaren och lyfte upp mig — jag hade satt mig på kvinnosidan men fick nu en plats på manssidan, nära dörren.

Ingen ledig plats

Sången fortsatte, ledd av en kraftig musikförening på åtminstone 100-talet personer! Kyrkan påminde om gamla Betel i Örebro eller den nu rivna Immanuelskyrkan i Stockholm i miniatyr. Jag räknade till mellan 500 och 600 personer, nä-

gon ledig plats fanns ej. Sångböckerna fanns på bänkarna — och märkvärdigt nog även biblar — jag såg nog på min sida åtminstone ett 20-tal, som var i flitig användning — svarta böcker i vaxduksomslag.

Predikan var grundlig och höll på i nära 1 1/2 timme — två predikanter avlöste varandra. Orden var obegripliga utom vissa, men andan i församlingen och andäktigheten i lyssnandet kunde man inte misstaga sig på.

När klockan började närma sig 12, ansåg jag det vara rätta tiden att gå. Predikan var slut, sångkören började och vid tonerna till en underbar sång som liknade "Domine beata me" — något som jag tydde till "Herre välsigna mig", gick jag ut på gatan. Ingen hindrade mig, ingen sade någonting — kassarna låg kvar på bänken men ingen bad mig ta dem med. Det var liksom underförstått, att de skulle vara kvar.

Vad som förvånade mig var den perfekta tids-synkroniseringen i allt. Hade jag inte blivit hindrad i växelkassan hade jag kommit för tidigt — hade jag inte kommit med på en fullpackad buss, där ingen kunde röra sig, hade mina kassar kanske väckt förvåning. Hade jag inte gått rakt på kapellet utan måst fråga mig fram, hade jag väckt uppseende. Förmodligen var det änglavakt.

När jag kom tillbaka till hotellet berättade min hustru att hon för trenne S:t Lukas-systrar från Danmark, vilka åt i närheten av vårt bord, talat om mitt ärende och anledningen till min bortovaro, vilket hade föranlett de tre systrarna att be till Gud för mig. Det kändes faktiskt.

Hälsningar EL

livsvillkor har blivit svåra. "Med vedermöda skall du nära dig av marken under alla dina livsdagar; törne och tistel skall den bära åt dig".

Trots de försvarade omständigheterna så kan jag inte finna något annat än att människan fortfarande skall råda över den lägre skapelsen. Människorna skulle smida om sina vapen till jordbruksredskap och Herrens kunskap skulle uppfylla jorden.

Detta är faktiskt krav som Gud ställer på människan och när människan vägrar att ställa sig i Guds tjänst väntar henne Guds dom, såsom fallet blev i Noas tid. Då jorden uppfylldes allt mer av våld ångrade Guds att han gjort människan och lät floden komma och förgjorde hela den värld som då fanns utom Noas familj. Detta är en förebild oss till varning över den dom som kommer att ske genom eld i den yttersta tiden över en mänsklighet som helt vänt Gud ryggen och brukat alla sina re-

surser, sin intelligens, vetenskap och teknik i den Ondes tjänst.

Det fjärde vilddjuret

Om det fjärde vilddjuret som representerar det sista världskriget sågs det i Dan. 7:8 att det var övermåttan förskräckligt, fruktansvärt och starkt. Det hade stora tänder av järn, det uppslukade och krossade, och vad som blev kvar trampade det under fötterna. Gud säger att han skall förgöra dem som fördär-

var jorden. "Folken vredgades, men din vredesdag har nu kommit, och den tid då de döda skall få sin dom, och då du skall löna dina tjänare profeterna och de heliga och dem som fruktar ditt namn både små och stora, och då du skall fördärva dem som fördärvar jorden."

Låt oss undfly den stundande vredesdomen genom att fly till vår frälsare Jesus och bekänna vår skuld, ta emot hans förlåtelse och överlåta våra liv till Gud.

Vi måste välja väg

Signe Aspholm

Detta är ett rop ifrån mitt innersta till en sargad mänsklighet. Det är även ett rop till Guds folk. Vad har vi hållit på med, när det ser så ut i världen idag?

Det är ju bekvämare och mindre kämpigt att gå med ena foten på världens "trafikled" än att vara jordens och världens ljus, som Jesus säger.

I bibeln är det två vägar som omtalas. Den breda vägen leder till fördärvet där Satan har sitt tillhåll — högkvarter. Och den smala vägen leder till himmelriket.

Så besinna, min vän, innan du går ur tiden, innan din livstråd klipptes av — betänk att det finns en framtid som aldrig tar slut!

Ära vare Jesus, som har gjort det möjligt för oss en och var att få del av en underbar framtid, att vara tillsammans med

Honom i Hans härlighet. Vart vill du komma?

"O, härliga Golgata, där synden blev sonad och skulden betald".

Jag är så glad och tacksam till Gud att Han frälste mig för elva år sedan. Av nåd får jag vara ett Guds barn.

"Se Guds Lamm som borttager världens synd".

Dessa ord utropades av en man, sänd av Gud. Hans namn var Johannes (Joh. 1). Vi vet att Johannes Döparen var en väckelseförkunnare. Han predikade sinnesändring — omvändelse för ogudaktiga människor, men även för de religiösa människorna. Det är en parallell till vår tid, som det var under hans samtid.

I Joh. 1:36 heter det: *"När Jesus kom gående såg Johannes på honom och sade: 'Se Guds Lamm!'"*

Ja, hur många gånger har vi inte hört dessa ord uttalas: Se på Jesus!

I nästa vers står det: *"De hörde hans ord och följde Jesus".*

Det kommer en dag då ingen tid skall mer givas. Tag vara på tiden och det verkliga livet!

Ja, bibeln är en underbar bok, den ofelbara källan. Där finns det många varningsmärken. Tar vi emot Ordet och lyder det, får vi genom den helige Andes ledning hjälp med att förstå var vi står och vad vi bör göra.

Min okände medvandrade som har himmelen som mål — är Guds ord vägmärket, eller är det en kyrka eller ett samfund som har blivit din vägvisare? Är Jesus din Herre?

Jesus säger: *"Jag är dörren in till fåren" (fadershuset).*

Och Guds ord säger: *"Här är vägen, vandra på den!"*

I Hebr. 9:27-28 står det: *"Och såsom det är människorna förelagt att en gång dö och sedan dömas — så skall Kristus sedan han en gång har blivit offrad för att bära många synd för andra gången, utan synd, låta sig ses av dem som bida efter honom till frälsning".* Halleluja!

Må vi alla tänka på detta och be Gud om nåd och kraft att se och höra Honom! Och med heligt allvar och frimodighet gå fram till nådens tron för att vi må undfå barmhärtighet och finna nåd till hjälp i rätt tid!

Det är ju på grund av Jesu blod vi får nalkas Gud, och får gå in i det allra heligaste. Ära vare hans stora och härliga namn!

"Ett förr och ett nu"

Sandy Dahlberg, Norsjö

Filippus blev av Anden förd ut på en väg som var tom på folk (från väckelsen). Men när han kom där, så sände Herren en man i hans väg; han läste sin bibel men han förstod inte vad han läste.

När då Filippus förkunnade Jesu evangelium för honom sade han: *"Vad hindrar att jag döpes?"*

Det märkliga är, tycker jag, att hovmannen fattade detta beslut frivilligt och lät döpa sig och så fortsatte han glad sin väg. Så verkar Gud.

Jag blir tillfrågad om hemundervisningen och vittnar enkelt om detta, liksom om frälsningen och storfamiljen. Då blir det så levande, att vi skall förkunna hans härliga gärningar, han som älskar oss och har förlöst oss från våra synder med sitt blod.

Gud har gett oss barmhärtighet, genom Jesus, och ett Andens ämbete, försoningens, rättfärdighetens, härlighetens ämbete. Därför faller vi inte motet.

RIKEDOM ÄR STÖLD

forts. fr. sid. 15

gjorde detta till en speciell varning för vår tids kristna. Homosexualiteten, som Sodom anmars förknippas med, var inte synden utan straffet för det orättfärdiga livet.

Det Jesus talade om, vad gällde den enskildes förhållande till resurser och ägodelar, skulle också gälla som vägledande i förhållandet mellan de rika och de fattiga nationerna. Om vi i den rika världen gjorde oss av med vårt stöldgods så skulle vi verkligen få se på väckelse både i Amerika och i Sverige!

Låt oss alltså överlämna oss åt Jesus och göra som han sagt, så skall vi också få uppleva att det sker en omedelbar omvandling av våra resurser. Vi skulle få se på resultat som skulle göra oss häpnadslagna. Gud vill göra församlingen till ett idealt samhälle och till en stad på berg.

KATOLIKERNA

forts. fr. sid 19

miljen har att t.ex kunna erbjuda arbetstillfällen till ungdomarna i Brasilien eftersom arbetslösheten är stor. "Det öppnar ju väldiga möjligheter..."

— Men det vet jag, att familjen Högländer väntar på och behöver förstärkning. De hoppas att det skall komma svenska ungdomar ner och leva och bo i storfamilj.

— Och många ungdomar frågade efter Bo och Lars och hoppas att de skall komma ner igen. Nils har fortfarande sitt brasilianska medborgarskap kvar. Med tanken att om det kommer syskon från församlingen i Sverige, så har han möjlighet att ordna arbete — kanske starta en firma och anställa de svenska ungdomarna.

— I vilket fall som helst har vi ett väldigt ansvar för vad vi hört och vi måste till varje pris föra det vidare, slutar Matz.

FÖLJ MIG!

forts. fr. sid. 7

"...och han blev bönhörd och tagen ur sin ångest."

Jesus sade inte nej till korset eller dödsprocessen. Vad han däremot fruktade mer än någonting annat var att förbindelsen mellan honom och Fadern skulle bli bruten. Brutna Gudsrelationer — det är helvetet.

Helvetet börjar också i tiden för att sedan fortsätta i evigheten. Det tidliga tillstånd av mörker vi kan uppleva, skall så småningom förlängas ända in i evigheten. Guds rike är här, det är sant. Men det är bara den ena sidan av sanningen. Helvetet är också här, det helvete som väntar sina arvtagare på grund av brutna förbindelser med Gud.

Vad som är särskilt förfärligt är att människan kan hamna i ett tillstånd av en sådan absolut likgiltighet att hon inte vaknar förrän "elden" är tänd, dvs vi kan hela tiden tänka, att

dessa frågor som har med frälsningen att göra, att dem kan vi väl ordna i morgon eller nästa dag. När den sista dagen kommer visar det sig att det är för sent och att ingenting går att ordna. Man kan ingenting göra.

Det är så många människor som vill bli frälsta, så många avfallingar som vill bli upprättade, så många kristna som vill göra Guds vilja — men, i morgon, lite senare. Man vill komma i tjänst för Gud och börja användas av honom — men vid ett litet bättre tillfälle. Så väntar man och uppskjuter och dröjer tills dess alla tillfällen är förlorade. Då man vaknar kan ingenting göras. Allt är förlorat.

Det är den här situationen Jesus undervisade om i Matt. 25, då han talade om förvalterskapet och punden som skall redovisas. Det kommer en redovisningsdag då allt skall redovisas; då den som har fått det ena pundet och grävt ner det, skall träda fram inför Herren; då Herren beder om att få pundet tillbaka. Vad har vi då gjort med det?

forts. nästa nr

NU KROSSAR MAN...

forts. fr. sid. 13

genom sin passivitet kommit att fungera som statens förlängda arm. Om föräldrarna inte idag med kraft reagerar emot skolans undervisning kommer utvecklingen att accelerera mot ett totalt kaos ifråga om alla samlevnadsformer och -normer. Alldeles för få röster har höjts till protest. Det enda hinder som idag tycks effektivt mot de destruktiva krafterna är storfamiljen.

Pingströrelsen

Nog har väckelsefolket i olika tider gjort många försök att själva ordna barnens undervisning. Man har fört fram många tänkbara lösningar.

Pingströrelsen aktualiserade frågan omkring 1920, då Fildelfiaförsamlingen i Stockholm vid ett församlingsmöte beslöt starta egen skola. Föreståndaren Lewi Pethrus själv satte sin äldste son i privat undervisning hos en av församlingens lärare. Men skolfrågan trängdes undan av intresset för kyrkbygget och det blev ingen skola för barnen.

För baptisterna var frågan lika aktuell på 1850-talet. Baptisterna beslöt starta egna vardagsskolor i opposition mot kyrkans och statens skolor. Under stort motstånd och mycken förföljelse startade de skolor i bl a Dalarna och Medelpad. Resultatet visade sig efter en tid. I de områden där skolor anordnades fick baptisterna sina starkaste fästner.

När hemundervisningen startade på 1970-talet av maranata-föräldrarna låg det initiativet alltså i linje med en gammal tradition. Reaktionen från samhällets sida blev dock häftig. Genom en ny lagstiftning hoppas samhället nu få stora möjligheter till kontroll och inflytande över vad som händer i hemmen.

Omvärdering

Jämsides med förändringen av skollagen pågår en ny omvärdering av rättsläget omkring barnens situation. Lagarna som nu kommer är mycket försåtliga. Barnen skall i framtiden ges sådan rättskapacitet att de också skall kunna föra talan mot sina föräldrar inför domstol. I lagtexten markeras detta genom att man inför uttryck som tex förbud mot "kränkande behandling".

Men vad är kränkande behandling? Det är kränkande att aga barn, menar man. Men frågan är om det också är kränkande att läsa bibeln tillsammans med barnen. Är det kränkande att ta dem med till väckelsemöten? Är det kränkande att förbjuda dem att se på TV?

Vad som är kränkande får ingen egentligen veta. Genom den nya lagstiftningen införs avsiktligt s k normlösa paragrafer d v s bestämmelserna saknar avgränsning. Vad som är kränkande bestäms genom rent godtycke. Barnen kommer i alla fall lika lite som nu att kunna föra sin egen talan. Det blir samhället som i stället utrustas med myndighet att föra barnens talan mot föräldrarna. I realiteten är det staten som får mera makt.

Det är samhällets makt det handlar om. Samhället är nämligen på grund av den ekonomiska situationen intresserat av att skapa mer strömlinjeformade och rörliga samlevnadsformer.

Lokaliseringspolitik

Den vidgade familjen, som inte är så omflyttbar, reducerades till den mer rörliga kärnfamiljen. Nu är också kärnfamiljen ett för trubbigt instrument för samhället att handskas med, så nu håller man på att även tömma kärnfamiljen på sin reella substans för att få större möjligheter att göra omflyttningar och bedriva lokaliseringspolitik.

Svenska arbetare har inte bara att flytta runt inom Sverige längre. Nu måste de också flytta runt i hela Europa för att få arbetstillfällen och för att tillgodose industrins behov av arbetskraft. För att upprätthålla den ekonomiska standarden offerar man familjen och skapar nya lagar som ser ut som de skall skydda barnen. I verkligheten har man på effektivt sätt tagit betendevetarna och ekonomin till hjälp för att slå sönder det normala familjelivet. Det är en avancerad exploatering av människorna.

Vad skall vi då göra? Vi kanske inte kan hindra utvecklingen och den nya lagstiftningen men vi kan bromsa upp den en tid. Det finns ett effektivt sätt. Ta barnen ur skolan! Det är bättre med ingen undervisning alls, än den som nu pågår i skolan. Det är hög tid att skrida till handling.

HOMOSEXUELL FRIGÖRELSE ...

Forts. fr. sid. 4

NU ÄR DET FAKTISKT så, att homosexualiteten har sin starkaste pådrivare i penningen. Det sambandet är klart uttalat och historiskt bevisat i bibeln, och här ligger säkerligen det största och helt avgörande problemet.

Profitsamhället med alla sina inbyggda orättvisor, administreras av mer eller mindre maktlösa partier, vars ledare ofta är korrumperade och prostituerade. De är i händerna på kapitalet, och där människan och penningen existerar samtidigt, blir alla ansatser till jämlikhet, frihet och broderskap illusoriska uppvisningar av kraftlösa ord och maktlösa program. Ty penningen är alltid totalitär i sina anspråk. Den kompromissande människan, splittrad och förslavad, är alltid den förlorande parten i detta fruktansvärda maktspel som drabbar alla i varje samhälle.

Alla försök att eliminera kapitalets mest utmärkande skadeverkningar, åstadkommer endast vissa dämpande effekter. Dessa taktiskt betingade och ganska ytliga förändringar, räcker emellertid inte till för att skapa verklig rättvisa i världen. Människans kärleksliv är en utomordentlig resurs och exploateras av penningmakten lika hänsynslöst som alla andra naturens tillgångar. Penningen skapar rost och mal i alla mänskliga relationer och stjälar genom rofferi alla mänskliga värden för sina välbefästa positioner i fackföreningsrörelse, arbetsgivareföreningar, näringsliv, politiska partier, kyrkor och organisationer.

Den perversa driften har givetvis först och främst sin förutsättning i människan själv, men eggas och frampiskas hänsynslöst av samma krafter som omöjliggör en rättvis fördelning av jordens materiella resurser. Normlös ekonomi med orättvisa fördelningsprinciper leder till onormala relationer och samlevnadsformer där *förmågan* är oklanderlig, men *objektet* tvivelaktigt eller onaturligt.

ETT SAMHÄLLE SOM sanktionerar och frigör homosexualiteten och upphöjer sådana förhållanden till äktenskap och initierar det med kyrkans välsignelse är moraliskt bankrutt och har kapitulerat för och underblåser de krafter, som torpederar normalfamiljen. Det samhället har egentligen genom reträtter passerat alla stadier fram till sista etappen; punkten för det avgörande straffet för dess passivitet och resignation — homosexualiteten själv. Den låter sig inte längre hejdas, utan måste utrotas.

Den offentligt sanktionerade och organiserade homosexualiteten markerar på så sätt det prisgivna samhället. Att de drabbade och besatta injiceras mod och stolthet för sin blötaktighet, och hetsas till skamlös lovprisning av sin egen förnedring, hör med som känd metod för det brännmärkta systemets kamp för sina falska frihetsideal, formulerade av förgångelsens och förförelsens falska profeter.

Homosexualiteten är i alla former och på alla stadier förnedrande synd och helt oförenlig med allt kristet samliv. Dessutom är de vilseförda skarorna i sin organiserade slutfas en markör om det obotligt demoraliserade och förlorade samhället.

DE HOMOSEXUELLA; i medfödda eller i tillvanda kategorier, är ständigt jagade, ibland ända in i döden genom sitt livsfientliga självförakt. De är, som alla andra syndare, vilka inte förstenats i degenererande rättsröta, förföljda av sitt eget skuldbetyngda samvete. Och det är en förföljelse som ingen antidiskrimineringslag råår på. Den är inte ett skydd för någon, utan ett hot mot alla, eftersom den endast slår vakt om hycklarnas och skrymtarnas rättigheter att tysta anklagande röster. En sådan lag konserverar endast homosexualiteten och lämnar de homosexuella obefriade i sticket, med skuld känsla eller amputerat samvete.

För synd finns det nämligen inget befriande rättsskydd, utan endast ett renande båd, framsprunget från Lammet på Golgata. Lycklig är den som känner sig jagad, ty för en sådan är stegen till detta altare och denna fristad inte många.

Vän, bryt upp till andlig och moralisk befrielse medan du ännu har chansen!

DU ÄR EFTERLYST OCH VÄNTAD AV KÄRLEKENS GUD!

— Fastän de känna till Guds rättfärdiga dom, att de som göra sådant, äro värda döden, icke endast utöva det, utan finna kamratligt behag i dem, som göra det. (Rom. 1:32)

STORFAMILJEN

forts. fr. sid. 13

handlar. Gör bara någonting! För den som tror, samverkar allt till det bästa.

Nästa steg är att storfamiljerna utvecklas till kommuner. Jordens största andar har kämpat för att skapa rättfärdiga system och strukturer. Man har försökt med politiska och ekonomiska medel överallt, på Kuba, i Kina och i Albanien. Men ingenstans har man lyckats. Försöken har i stället bara lett fram till nya totalitära system.

Det är orättfärdigt att en minoritet av jordens befolkning skall utsuga den övriga världen på vad den har av resurser. Därför måste vi få vara med om att förverkliga en bättre gemenskap, grundad på Apg. 2, utan sociala, ekonomiska, intellektuella eller kulturella gränser. Jag vill hellre vara tillsammans med dessa människor om det så är bara tio eller hundra, än tillsammans med en kristenhet i hundratusental som skrymtar enhet.

Varför kom klostren till? Jo, den etablerade kyrkligheten var för stelbent och orörlig inför kraven på rättfärdighet och avskildhet. Klostren utgjorde en kallelse till den etablerade kristenheten till väckelse men togs inte emot. De väckta människorna tvingades ut i öknen för att börja ett nytt liv och en ny verksamhet.

Varför kommer nu storfamiljerna? Jo, det finns en ungdomsgeneration som trycker på i sin längtan efter befrielse från orättvisor och förtryck. Man vill ut ur det politiska förtrycket och man vill bort från de orättfärdiga strukturerna. Man ser hur de imperialistiska krafterna utsuger den fattiga världen. Inte minst Sverige är ett kvalificerat imperialistland.

Vad gör då kyrkorna? De tittar på. Eftersom de gjort sig allt mer beroende av subventioner, blivit alltmer insyltade i näringsliv och privatkapitalism, så kan de inte ändra på sig.

Nu träder det i stället fram en generation fattiga pilgrimer som likt Franciscus en gång lämnade vällevnad, frosseri och överflöd. De började klä sig i säck och aska och började söka sig ut i "öknen" för att få leva sitt liv på ett nytt och riktigare sätt. De började bedja, läsa bibeln och ta hand om de sjuka. Så bygger de upp ett nytt Guds verk, som är ett direkt svar på tidens krav. ■

INTERNATIONELLA

forts. fr. sid. 9

Den linje och det budskap som fanns i konferensen kommer att speglas i artiklar, predikningar och vittnesbörd. Så den sidan lämnar jag, det här får bli en liten ögonblicksbild — ett hastigt svep av vad som hände bara.

Nu dansar de

Men även om flera andra tar upp ämnet måste jag ändå få nämna det här med dansen. "Nu dansar de på Maranata", säger människor indignerat och ryktena sprider sig hur fel det har blivit. Det kanske ändå är lite pretentiöst att kalla det dans, jag skulle nog hellre kalla det lek därför att i ett enda ögonblick förvandlades barnen och förstod att man fick faktiskt leka också. Fast det var konferens. Och att man genom att tillbedja Gud med dans lika väl som med sång är ju fascinerande och borde vara naturligt. Vännerna från Vermont introducerade sina danser mellan mötena och när det blev riktigt varmt och saligt så tog man till dansen också i mötena. Vårt svenska temperament är ju inte så anpassat att det riktigt anstår oss, men tillsammans med bröderna från Afrika, syskonen från Vermont och missionärerna gick det att komma bort lite från sig själv och sin egen teori om hur det skall och bör vara.

Av tro till tro

Vädret var strålande, med sol från en klarblå himmel; ett underbart varmt och skönt konferensväder. Men inte alla dagar — somliga dagar var regniga, det formligen öste ner och bröderna gick i sjöstövlar och dika de upp i tätlet, låt dit bräder för att det överhuvudtaget skulle kunna gå att vara någorlunda torrszkodd. För det mesta växla de det mellan sol och regnskurar faktiskt. Men ingen klagade eller surade. Ungarna plumsade glatt i vattenpussarna och i kaffekiosken stod de unga systrar entusiastiskt och sålde kaffe medan de fick torka upp på stolarna efter varje skur.

Givetvis spelades mötena in. Nu finns det ett nytt innehåll av explosiv art som kan förmedlas till Sverige över de olika närradiostationerna. AV TRO — TILL TRO. Budskapet fortsätter och sprider sig i allt större cirklar. Med både bävan och tillförsikt ser vi fram mot nya tider med nya segrar och möjligheter. ■

GRIPANDE...

forts. fr. sid. 18

äv och an själva, och se vilka mycket naturliga furstar som sitter i härskarställning över olika städer och vad de representerar för idéer. På så vis kan vi ju med största lätthet konstatera hur Guds ord höjer sig över alla dessa, och hur de i sin tur för krig mot Ordet.

Så låt oss ta vara på Guds budskap till oss i denna tid, och hålla det i Jesu Kristi efterföljelse, "av tro till tro". ■

NU HAR DET VÄL...

forts. fr. sid. 5

sång, sjöng de kören/bibeldet: "Han förvandlade min klagan i fröjdesprång, han klädde av mig sorgens dräkt och omgjordade mig med glädje. Därför skall min ära lovsjunga dig utan att tystna, Herre, min Gud, jag vill tacka dig evinnerligen."

Och hela församlingen kände ett "amen" och kom i anden. Plötsligt kunde inte Patricia Jones från Vermont hålla sig längre. Hon hoppade ned från plattformen där hon satt, kallade ivrigt fram en grupp ungdomar hon dansat runt med ute i gräset före mötet, och började göra glädjesprång. Och snart var hela tätlet ett jublande hav av lovsång till Gud som förvandlat vår klagan i fröjdesprång, han som gett oss ett underbart budskap och en möjlighet att leva ut det i ständigt utgivande för syskonen. Just de syskon som offrat mest för att vi skulle kunna praktiskt förverkliga gemenskapsidealet under konferensveckan i Gärdshyttan, rev loss oss alla i en jublande lovsång till Honom som allena är värdiga alla ära.

Det var ett jubel och en dans som gav oss alla en känsla av fest och glädje som inte bara var en stämning, utan bidrog till den karaktärsdanning som vi är inne i. Vi formas under det att vi tillbeder och upphöjer vår Frälsare. Det finns ingen väg tillbaka för den som upplevt Jesu härlighet, krossats av Ordet, uppbyggts och formats av förkunnelse, gråt, skratt, jubel, ropat och dansat i denna utmanande konferens sommaren 1981: AV TRO TILL TRO — och deras gärningar skall följa dem! ■

OBS!

**Midnattsropet
har fått
nytt postgiro!**

48 64 65 -8

Midnattsropet har upphört att gälla som aktiebolag pga nya bestämmelser. Fortsättningsvis kommer Midnattsropet att arbeta som enskild firma. Midnattsropet har samtidigt fått ett nytt postgironummer. Det gamla postgironumret har redan upphört att gälla.

Inbetalningarna för prenumerationer, kommissionärsexemplaren m m måste därför nu göras via det nya postgironumret.

Vi vill samtidigt påminna om att Midnattsropet behöver stöd i form av gåvor och offer, bl a på grund av kraftiga prisökningar på pappers- och portokostnader, vilket kommer att stiga ytterligare under hösten.

Vi bifogar därför ett inbetalningskort med det nya postgironumret för dem som har halvårsprenumeration eller som vill förmedla sitt stöd i form av gåvor eller offer för att möjliggöra Midnattsropets utgivande.

Kurt Sundlöf

Kurt Sundlöf kommer från pingströrelsen, där han blev frälst 1938.

— Budskapet har framtonats i ett klarare ljus. Det har gripit tag i mig i sin helhet. Ordet har här fått en kraftigare substans, än det vanligtvis får i kristna kretsar. Arnes förkunnelse har djup och vidd.

— Jag vill säga, att evangelium inte nog kan predikas, därför att det är så nödvändigt för oss. Men hittills under mina kristna år, från -38 och fram till den här konferensveckan, så har jag aldrig — jag säger aldrig — upplevt en så klar förkunnelse från en andlig ledare.

ANSLAGSTAVLAN

När? Var? Hur?

när jag kontakt med församlingar och grupper i landet. Här är en sammanställning av:

- Radio Maranatas sändningstider
- Mötestider
- Adresser och telefon
- Övrig verksamhet

ESKILSTUNA

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Sönd 19.30 Väckelsemöte • Västra Storgatan 3
Adress: Björkdahlsvägen 5, 633 69 Eskilstuna
Telefon: 016 - 258 40
Radio Maranata, 92,7 MHz: Månd, onsd o. lörd 20.00 - 21.00, Tisd o. torsd 9.00 - 10.00
Postgiro: 88 88 56 - 2
Telefon: 016 - 25 840
Nytt & Begagnat, Gillbergavägen 25, Eskilstuna
Telefon: 016 - 13 31 25

PILGRIMSHJEM

i Stockholms city
 5 min från Centralen
BO BRA * ÄT GOTT
 i lugn och trivsam miljö
 rök- alkohol och drogfritt
Gamla Brogat. 27
Tel. 08-23 52 30

STOCKHOLM

Maranataförsamlingen, G:a Brog. 27, Stockholm
Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Onsd 19.30 Väckelsemöte • Lörd 19.30 Bön • Sönd 11.00 Predikan, 19.00 Väckelsemöte (Se annonser i Dagens Nyheter)
Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Postgiro: 44 10 05 - 6
Telefon: 08 - 23 52 30
Radio Maranata, Stockholms City, 88 MHz: Tisd 8.30 - 8.45 • Tors 8.30 - 9.45, 20.30 - 21.00 • Fred 20.30 - 21.00 • Lörd 22.30 - 23.00 • Sönd 23.30 - 24.00
Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Telefon: 08 - 23 52 30
Radio Maranata, JÄRVA, 91,2 MHz: Månd 23.00 - 24.00 • Tisd 14.00 - 15.00 • Lörd 20.30 - 21.30 • Sönd 17.00 - 17.30
Postadress: Flyttblocksvägen 14, 161 70 Bromma
Midnattaröpet, Box 344, 101 24 Stockholm
GAMLA BRO, Gamla Brogatan 27, Stockholm
Gamla Bro servering, Pilgrimshem hotell, Klara
Toner bok- och musikshop, Pilgrimsboden
second-hand shop
Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Telefon: 08 - 23 52 30 (vx)
Pilgrimstryck: Holbergsg. 108, 161 57 Bromma
Telefon: 08 - 37 00 38

Dags igen för

BIBELSKOLAN

på G:LA BRO i Stockholm

3 okt. - 2 nov. '81

- Bibelstudier
- Torgmöten
- Radiosändningar
- Praktiskt arbete
- Möten

Anmälan kan göras till Maranataförsamlingen, Box 344, 101 24 Sthlm
 Tel. 08/23 52 30! Tala med Bo Högländer!

Anmälningskupong:

Namn:

Bostad:

Postnr. adr.:

Tel:/.....

☐ DELTAR UNDER TIDEN:

☐ HELA TIDEN

ÖREBRO

Maranataförsamlingen, Post- och besöksadress: Järntorgsgatan 7, 703 61 Örebro eller Humlegården, Latorp, 710 15 VINTROSA
Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30 Bön • Sönd 15.00 o. 19.00 Väckelsemöten (Annonser: Lörd. i Nerikes-Allihanda)
Postgiro: 37 50 50 - 2
Telefon: 019 - 964 72

Lilla Bageriet, Kristinagatan 10, Örebro
Telefon: 019 - 11 44 19

JÖNKÖPING

Post- och besöksadress: Park Hotell, Kyrkogatan 6, 552 55 Jönköping eller Egnahemsvägen 6, 561 35 Huskvarna
Telefon: 036 - 11 19 95,
Radio Maranata, 98,5 MHz: Månd 19.15 - 20.15, Tisd 19.00 - 20.00, Onsd, tors o. fred 20.30 - 21.30, Lörd 19.00 - 20.00, Sönd 20.30 - 21.30
Telefon: 036 - 12 12 08
Park Hotell, Kyrkogatan 6, 552 55 Jönköping
Telefon: 036 - 11 19 95, 11 19 96

Välkommen att bo på

PARK HOTELL

Kyrkogatan 1, Jönköping
 (Mitt emot Rådhuset)

Enkelrum 85 - 90,-
 Dubbelrum 120 - 130,-

Rök- alkohol- och drogfritt!

Tel. 036 - 11 19 95, 11 19 96

MALMÖ

Mötestider: Tisd 19.30 • Lörd 19.30 • Sönd 11.00 o. 19.00
Besöksadress: Tärningsholmsg. 6, 217 51 Malmö
Postadress: Box 5259, 200 71 Malmö
Postgiro: 58 32 01 - 9
Telefon: 040 - 655 00
Radio Maranata, 90,2 MHz: Månd - tors 19.30 - 20.30, Lörd o. sönd 19.30 - 20.30
Telefon: 040 - 655 55
Bageri, närbutik, servering, tryckeri: Geijersg. 55, Malmö
Telefon: 040 - 15 77 77

GÄRDSHYTTAN

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30 Bön- och bibelstudium
Post- och besöksadress: Gärdsbyttans Gård, 692 02 Hammar
Postgiro: 43 29 81 - 9
Telefon: 0583 - 707 00
Pilgrimshem, Gärdsbyttans Gård, 692 02 Hammar
Telefon: 0583 - 707 00
Broshopen, Bispmtotalagatan 2, MOTALA
Telefon: 0141 - 579 35

GÖTEBORG

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30 Bön • Sönd 17.00 Väckelsemöte
Post- och besöksadress: Lilla Rivöfjordsgatan 3, 317 23 Göteborg
Postgiro: 41 43 63 - 2
Telefon: 031 - 53 72 76
Radio Maranata, 94,9 MHz: Tisd o. tors 12.00 - 13.00, Onsd 22.00 - 23.00, Fred 19.30 - 20.30, Lörd 16.30 - 17.00
Telefon: 031 - 22 52 80
Pilgrimshem, Lilla Rivöfjordsg. 3, 317 23 Göteborg
Telefon: 031 - 53 72 76

SANDVIKEN

Radio Maranata, 90 MHz: Tisd o. tors 19.00 - 20.00
Telefon: 026 - 25 28 18

UMEÅ

Besöksadress: Kungsgatan 23, Umeå
Postadress: Box 238, 901 05 Umeå
Radio Maranata, 89,8 MHz: Månd 8.30 - 9.30, 20.00 - 21.00, Tors 20.00 - 21.00, Sönd 12.30 - 13.30
Telefon: 090 - 19 11 44
Pilgrimsboden, Kungsgatan 23, Umeå

OSLO

Mötestider: Tisd o. torsd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30 Väckelsemöte • Sönd 11.00 Pred, 19.00 Bön
Post- och besöksadress: Maridalsveien 323 C, Oslo, Norge
Telefon: 00947 - 222 82 80
Pilgrimshem, Maridalsveien 323 C, Oslo
Telefon: 00947 - 222 82 40

ÖPPNADE ÖGON

Av Thorbjörn Helmner

■■■ Strömmar av brun Coca-Cola. En modern Jesus på burk eller flaska? I lagom tappning och väl avkyld i sommarens konferenshetta. Eller blev det bara en ljummen besvikelse, en unken smak av amerikansk reklamromantik utan verklighet. Där törsten efter det verkliga vattnet trots allt fanns kvar? Där längtan att nå tillbaka till den ursprungliga källan, mötet med Jesus på brunnskanten, en trött och dammig Jesus utan gloria, ökade för varje klunk av det frätande surrogatet du svalde.

En stilla baksidestanke uppstår när jag möter märket på kavajuppslaget, vid en rastplats längs motorvägen. En exakt kopia av Coca-Cola-reklam men med texten: "Jesus älskar dig". Ovanför märket ansiktet av en glad kristen semestersvensk, vars stomatol-leende endast störs av hastiga men ångestladdade blickar mot mörka moln från Öst. Asfalten svettas under tyngden av lyxförpackad konferenskristendom där frun i vit hatt läser mötesannonser i husvagnen.

Associationen till fotsteg från två vandringsmän från en svunnen tid verkar långsökt, när de ekar emot mig, men biter sig kvar när det väldiga semesterekipaget med ett rytande försvinner längs E4 mot konferensteman som församlings-tillväxt och materiell välsignelse.

Två vandringsmän på väg till en by vid namn Emmaus. Två män präglade av likgiltighet och livspessimism. En märklig epok i deras liv hade drastiskt avslutats. Det man satsat allt på, ja, sin framtid, sin tid, sitt hopp och sina medel hade slutat med ett fruktansvärt fiasko.

Denne Jesus från Nasaret, denne profet som gjort väl och hjälpt alla, som botat sjuka och uppväckt döda var nu korsfäst som brottsling, anklagad för uppvigling mot den romerska staten.

Den ene vid namn Kleopas ropade ut sin besvikelse i vägdamm: "Men vi hoppades att han var den som skulle..."

Man skämdes djupt och skamset. Vad skulle människor nu tänka? Vem var det egentligen som hade lurat dem att följa Jesus så där per-

sonligt, nära, utgivande och hängivet? Hade det inte räckt med att lyssna till honom på avstånd. Hans tal och undervisning hade ju ändå trots allt ägt sina poänger och fördelar: "Tänk när han mättade de fem tusen med fem fiskar och två bröd."

Mannen som slöt upp vid deras sida under vandringen hade de först inte tid med. En förvirrad främling som inte ens hade hört det senaste alla talade om, korsfästelsen i Jerusalem. Så upptagna var de av sin egen situation att de inte kände igen den levande och uppståndne Jesus.

Du moderne Emmaus-vandrare i 110 km fart längs motorvägen! Du har väl inte bytt bort den levande och uppståndne Jesus mot någonting annat?

Du som sitter i din egen lilla jordiska himmel eller i ditt paradys, nedsjunken i skinnfåtöljen och tackar en diffus och avlägsen Jesus för det du kallar välsignelse! Är andaktsstunden, de levande ljusen, stämningen, de religiösa effekterna, den nya kyrkan, konferensbesöken eller dina försök att tänka positivt och livsbejakande något du placerat som surrogat i stället för Jesus?

Är din tillbedjan något du mumlar på söndag förmiddag eller något du utför när du sträcker armarna i luften på Karisma-morgonen med ett saligt försök att se andlig ut?

Du vandringsman! Sluta med att älta i dina problem, din materialistiska himmel och ditt meningslösa liv!

Om du bara har tid att stanna upp och lyssna till hans undervisning, om du står ut med hans torftiga aftonmåltid, så vill Jesus öppna dina ögon. Om du står ut med att lyssna till hans förkunnselse om att äta hans kött och dricka hans blod så skall du till din glädje känna igen den Jesus du en gång följde.

Bli given förtroendet att förmedla nyheten om hans uppståndelse och att med brinnande hjärta tjäna honom som lever, som är och skall komma! Hela ditt liv, din tid och dina medel kan bli en tillbedjan inför honom.

"Den som hungrar och törstar efter rättfärdighet han skall bliva mättad". ■ ■